

Chuyện tình khàng tên

Vũ Thành An

Ta sống ta yêu,
Yêu nồng nàn...

NGHỆ SĨ
VĂN HỌC
VĂN HỌC
VĂN HỌC

CHUYỆN TÌNH KHÔNG TÊN

Thể loại: **Tự truyện**

Tác giả: **Vũ Thành An**

Đóng ebook: **nguyenthao-cuibap**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Hóa Văn Nghệ**

Nguồn text: **Waka**

TA GÓP TIẾNG CƯỜI MEN ĐỜI VUI

" Ta khóc theo người chia sầu tủi..."

Thưa các bạn,

Lời đầu tiên, Vũ Thành An xin được cảm ơn tất cả các bạn về những tình cảm đã dành cho *Những bài không tên* trong nhiều năm qua. Bất cứ người nghệ sĩ sáng tác nào cũng chỉ mong nhận được những tình cảm quý báu vô vàn ấy.

Đã thương mến những bài tình ca của An, chắc đôi lúc các bạn cũng muốn biết những chuyện gì đã xảy ra phía sau các sáng tác ấy? Những bóng hồng nào đã đến và gây cho An những cảm xúc mãnh liệt để An viết ra từng bài tình ca này? Thật ra, đây cũng là câu hỏi mà các phóng viên thường đặt ra khi phỏng vấn An. Trước đây An thường tránh trả lời những câu hỏi như vậy. Nhưng bây giờ An đã hơn bảy mươi năm cuộc đời và thấy rằng đã đến lúc có thể kể lại tất cả. Và với lòng quý mến của các bạn, An xin viết lại một số kỷ niệm cũng như bối cảnh khi bài hát được viết ra, để các bạn có thể thông cảm với những tâm tình khi đó của An.

Nhân tiện đây An xin trả lời trước câu An thường được hỏi: “Tại sao lại là những bài không tên?”. Một cách ngắn gọn An hay nói: “Tại muốn giấu tên người tình!”. Quả thật có nhiều *Bài không tên* luôn liên quan đến một bóng hồng, nhưng An lại luôn cảm thấy mình không bao giờ có thể kể cụ thể về những cô bạn gái đã đi qua cuộc đời của mình. Đó là những điểu rất riêng tư, đôi khi đem công bố không khéo lại là một điểu xúc phạm.

Còn một lý do nữa là khi đi học tại Đại học Luật khoa Saigon, một vị giáo sư dạy An khi đó có bảo rằng: “Muốn thành công thì cần phải làm điều gì khác lạ!”. Cho nên khi tuổi còn trẻ, An mong muốn gây sự chú ý cho mọi người để có thể được nổi tiếng nhanh, nên đã chọn cách đặt tên những bài hát của mình bằng cách khác lạ này! An còn nghĩ nếu viết ra một loạt những Bài không tên thì dễ thành công hơn khi chỉ phổ biến một vài bài. Thật may mắn cho An, kiểu đặt tên đặc biệt này đã nhanh chóng đưa những tác phẩm nhỏ bé của An tới thính giả. May mắn hơn nữa, những bài tình ca này đã sống được trên 50 năm! An xin tạ ơn Thượng Đế đã ban cho An chút khả năng và xin cảm ơn các bạn đã dành cho An sự mến mộ. Tình Yêu là quà tặng lớn chúng ta đã được trao tặng để sống cuộc đời đáng sống.

An xin viết lại những câu chuyện phía sau từng bài hát dưới hình thức những Tình thư gửi cho từng người bạn liên quan. Đại từ Em được An dùng trong những lá thư là để nói chung đến những bóng hồng đã đi qua đời An. Có thể đó là người tình, có thể là người trở thành vợ, có khi chỉ là người em gái, bạn gái... Bây giờ các bạn đó đang sống bình yên. Do vậy, nếu nhắc đến tên tuổi cụ thể của các bạn đó có thể sẽ gây xáo trộn ít nhiều cuộc sống gia đình của họ. Vì điều này thì An hoàn toàn không mong muốn, nên mong các bạn thông cảm cho!

Nhiều người thường nói đùa: “Nếu An có 50 bài không tên có nghĩa là An đã có 50 người tình?”. Thật sự không phải vậy! Không phải 50 người và cũng không phải... chỉ một người. Tuy nhiên trong mỗi một bài hát thì chỉ liên quan đến một người mà thôi!

Một điều rất riêng tư An xin được chia sẻ với các bạn. Những mối tình của An dù thiết tha sâu đậm đến mấy cũng vẫn nằm trong khuôn khổ lễ

giáo phương Đông. Tất cả chỉ dừng lại ở những cái nắm tay, cao lắm những nụ hôn thôi, và... chỉ có thế. An rất trân trọng người yêu của mình. Và có thể nói, đối với An, các mối tình đó đều còn rất đẹp, rất đáng nhớ! Chắc chắn trong mỗi cuộc tình của mỗi chúng ta đều có nhiều kỷ niệm vui buồn, An chỉ xin nhắc lại những chi tiết đáng nhớ mà thôi!

Trong thời gian qua cũng có nhiều lời đồn đãi có thể gọi là giai thoại về Vũ Thành An. Có nhiều đi đầu hay và cũng có đi đầu không đúng. Nhân khi viết cuốn sách này, An muốn gửi đến các bạn những sự thật về con người bình thường của An. An cũng chỉ là người đã sinh ra và sống trong thời đại của mình. Và An cũng mong muốn ra đi trong bình yên. Nếu có để lại gì thì An cũng chỉ xem đó là chút kỷ niệm nho nhỏ làm vui cho đời.

Ta góp tiếng cười men đời vui

Ta khóc theo người chia sầu tủ

Ta sống ta yêu, yêu nồng nàn

Tìm vẫn tràn hy vọng.

Lung linh triệu ánh sao trời

Thiên liêng là kiếp con người

Nụ cười sáng cả thế gian

Lời ai còn lại mang mang... [\[1\]](#)

Mong được đón nhận và chia sẻ.

Một lần nữa An xin cảm ơn các bạn.

Vũ Thành An

Portland, Oregon 2016

[\[1\]](#) Ca từ trong ca khúc Mở cửa đón Xuân.

TÌNH THƯ THỨ NHẤT

Kỷ vật là bài Kinh kính mừng

Em yêu dấu,

Cho đến bây giờ anh cũng không thể hiểu tại sao chúng ta lại có thể quen nhau.

Năm 1960, Em là một thiếu nữ có thể nói đã trưởng thành. Em đang học năm thứ hai Đại học Dược khoa Saigon, còn anh chỉ là một chú con nít mới lớn, mới 17 tuổi. Nếu nhìn từ đằng sau, với vóc dáng cao lớn của anh, người ta có thể lầm tưởng anh là một thanh niên, nhưng nếu anh quay lại thì khuôn mặt quá trẻ. Có một anh bạn hời đó đã nói với anh: “Cậu có khuôn mặt non choẹt! Chắc nhờ vậy mà cậu lại được nhiều... đàn chị quý mến!”.

Khi mới gặp... Em, anh bắt đầu vào lớp Đệ Nhị^[2] trường Nguyễn Trãi^[3], thua Em đến 4 lớp! Em cũng biết đó, vào thời của chúng ta – những năm 1950 – để vượt qua kỳ thi Trung học Đệ Nhất cấp^[4] rất vất vả, phải đậu được kỳ thi viết trước, tiếp đến là thi vấn đáp nữa, mới qua ải. Thế mà anh thi một lần là đậu ngay, cho nên Cậu anh (ở nhà anh gọi Bố Mẹ bằng Cậu Mợ) đã thưởng cho anh một chiếc xe Velo Solex mới toanh!

Say sưa trong niềm vui tuổi mới lớn ấy, cho nên suốt năm Đệ Tam có thể nói anh chẳng học hành gì! Anh cùng bạn bè hăng hái tham gia các sinh hoạt văn nghệ, làm bích báo, trình diễn ca nhạc... trong trường. Anh còn

học đòi sáng tác ca khúc nữa! Lúc đó thầy dạy Nhạc của anh là nhạc sĩ Chung Quân – tác giả bài Làng tôi. Anh nhớ có lần khoe một ca khúc anh viết với Thầy. Sau khi xem xong, Thầy chỉ nói gọn: “Chưa được!”. Nghe vậy cũng rất buồn! Thế nhưng anh không nản lòng, vẫn âm thầm tập sáng tác.

Cùng lớp với anh có anh bạn có dáng vóc rất nghệ sĩ tên Lê Cự Phách, lúc đó cũng đã sáng tác thơ. (Sau này Lê Cự Phách thành nhà thơ Du Tử Lê nổi tiếng). Lê dù cùng tuổi, cùng lớp với anh, nhưng anh thấy anh ấy lớn hơn mình nhiều lắm, lúc nào cũng có vẻ đứng đắn, nghiêm nghị. Trong khi đó, anh cùng vài anh bạn nữa còn lác cắc đuổi xe theo các tà áo dài Trưng Vương, Gia Long. Từ bé đến lúc bấy giờ lớp học anh toàn con trai, cho nên con gái đối với anh luôn là những đối tượng bí hiểm cần được khám phá. Có lần anh và một người bạn nữa là anh Phạm Huy Trung đội áo mưa đạp xe theo một cô gái đến tận trước nhà cô ấy ở ven sông Saigon. Nhìn cô ấy vào nhà xong, cả hai vẫn đứng lại đó hút vài ba điếu thuốc bàn tán hồi lâu rồi mới chịu ra về Chỉ thế thôi, vậy mà hai đứa đã quá thích thú với trò phiêu lưu tuổi mới lớn của mình. (Sau này anh Phạm Huy Trung trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng ở Saigon trong những năm 1980).

Trong những lần náo nức chạy theo những tà áo dài, anh đã được gặp Em. Dáng dấp mảnh mai, chỉ mặc áo dài màu đen hay màu trắng, tóc mượt tung bay..., hình ảnh Em trên chiếc xe Velo Solex màu đen thường chạy trên đường Phan Đình Phùng^[5] rợp tán me đã hút hồn một cậu bé đang tò mò trước cuộc sống như anh. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn cho rằng Velo Solex là chiếc xe gắn máy tạo nên hình ảnh đẹp nhất, nên thơ nhất với các thiếu nữ Việt Nam mặc áo dài khi chạy xe trên đường. Và nếu cuộc đời một con người thường gắn nhiều với một khung trời, một con đường nào đó thì có lẽ Phan Đình Phùng chính là con đường có nhiều kỷ niệm với anh

nhất, từ những ngày đầu đi học trung học, cho đến lúc chạy theo người tình đầu của mình và cả cho đến lúc đi làm ở cơ sở cuối của mình.

Anh không còn nhớ rõ, vinh hạnh nào anh đã quen được Em. Hình như là qua một lời giới thiệu nào đó. Anh chỉ còn nhớ chúng ta đã trao đổi những lá thư tình qua lại, qua tay người cháu trai của Em. Ôi những lá thư thật dài của Em đã cho anh niềm vui lạ lùng. Dù lúc đầu Em nhất định không cho anh trực tiếp gặp mặt mà chỉ được nhìn thấy Em từ xa. Điêu này càng làm anh bồn chồn háo hức hơn.

Qua những lá thư, chúng ta đã trao đổi nhiều ý nghĩ khá lạ lùng của thời tuổi trẻ. Có một lần Em ngộ ý với anh là nếu sau này chúng ta về với nhau, thì sẽ sống như hai người bạn chứ không sống đời vợ chồng (?!). Một ý kiến khá kỳ lạ nhưng anh vẫn tôn trọng. Anh đem điều này nói với Huy Trung thì anh ấy cười to và nói: “Cậu giỡn hả? Làm gì có chuyện đó!”.

Hồi đó anh chưa hiểu thế nào là niềm tin Công giáo, nhưng anh rất ngưỡng mộ lòng sùng đạo của Em.

Sau một thời gian quen nhau, cuối cùng Em cũng cho anh được gặp mặt. Vào những chiều Chúa nhật, em hẹn anh tại sân Nhà thờ Đức Bà trước Đài Đức Mẹ sau khi tan lễ. Chúng ta chỉ nói với nhau được vài lời để rồi khi Em bước về, anh vẫn còn ngẩn ngơ đứng trông theo. Có một buổi chiều kia, Em đã trao anh một mảnh giấy, trên đó Em viết... bài Kinh kính mừng^[6]. Chữ Em viết thật nắn nót, nét rất đẹp. Em bảo anh hãy học thuộc bài Kinh này. Vì tôn trọng, ngưỡng mộ Em, anh đã học cho dù anh chưa biết Đức tin là gì. Cũng may là bài Kinh rất ngắn.

Trong thực tế của cuộc đời, giữa chúng ta đã có quá nhiều ngăn trở để có thể đến được với nhau. Cuối năm đó, anh thi rớt Tú tài, còn Em lên năm thứ ba, sắp trở thành Dược sĩ. Sau khi thi rớt, anh rất xấu hổ, tự ti với Em và rồi chúng ta âm thầm xa nhau.

Em ra đi nhưng lời Kinh kính mừng vẫn ở lại. Năm 1981, lúc đi học tập ở ngoài Bắc, anh bị bệnh rất nhiều, đã ở biên giới giữa sự sống và cái chết. Một trong những căn bệnh anh mắc phải khi đó là chứng mất ngủ. Một hôm anh nghe hai anh bạn nói với nhau: “Khi mất ngủ tôi chỉ đọc vài lần bài Kinh kính mừng là ngủ được ngay!”. Lúc đó, anh đã nhớ đến Em! Nhớ đến bài Kinh kính mừng và với tất cả lòng chân thành, anh đã đọc đi đọc lại bài Kinh nhiều lần. Từ đêm đó, anh đã ngủ được. Kinh kính mừng đã làm thay đổi đời anh! Từ tuyệt vọng thành hy vọng. Bệnh tật thuyên giảm, sức khỏe dần hồi phục. Khởi đầu cho cuộc đời mới...

Đến giờ anh vẫn nhớ như in: *Kính mừng Maria đây ơn phúc, Đức Chúa Trời ở cùng Bà. Bà có phúc lạ hơn mọi người nữ...* Những lời Kinh từ em đã dẫn dắt anh vào một niềm tin bền vững trong cuộc sống.

[2] Tương đương lớp 11 bây giờ.

[3] Nguyễn Trãi là một trường trung học danh tiếng ở Hà Nội, năm 1954 di cư vào Nam, trường sở lúc đầu đặt nhờ tại trường tiểu học Trương Minh Ký (nay là trường Nguyễn Thái Học) đường Trần Hưng Đạo, Q.1, sau đó chuyển về trường tiểu học Lê Văn Duyệt (nay là trường Trần Văn Ơn) ở số 94 Phan Đình Phùng (nay là Nguyễn Đình Chiểu), Q.3, sau dời về 364 Trình Minh Thế (nay là Nguyễn Tất Thành), Q.4 và giữ tên cùng địa chỉ cho đến hôm nay.

[4] Từ lớp Đệ Thất đến Đệ Tứ (tương đương từ lớp 6 đến lớp 9 bây giờ). Cuối lớp Đệ Tứ thì phải thi đậu lấy bằng Trung học Đệ Nhất cấp mới lên được lớp Đệ Tam (lớp 10).

[5] Nay là đường Nguyễn Đình Chiểu.

[6] Tên đầy đủ là Kinh mừng Maria đầy ơn phúc (tiếng Latin: Ave Maria) là một bài Kinh truyền thống của Công giáo để cầu nguyện đến Maria, mẹ của Chúa Giêsu.

TÌNH THƯ THỨ HAI

Chiều thơm du hồn người bênh bông...

Em yêu dấu,

Cuối năm 1962, anh gặp Em ở trường Hưng Đạo. H ồi đó anh thường tự hào nói với các bạn của mình: “An tán gái không phải bằng lời mà bằng mắt thôi!”. Và anh đã nhìn Em đắm đuối đến nỗi cuối cùng Em không thể cưỡng lại được, chúng ta bắt đầu quen nhau. Em học lớp Đệ Nhị, anh học lớp Đệ Nhất. Mỗi tình học trò của chúng ta thật êm đềm, trong trắng.

Anh đón Em đi học, anh đưa Em từ trường về nhà. Con đường Lê Lợi từ nhà em đến trường, rồi con đường Cao Thắng tấp nập xe cộ trên đường về đã quá quen thuộc với hai đứa. Anh thường đến nhà thăm Em vào buổi tối, những lần đó anh thường thấy một chiếc xe Jeep và đoàn xe Moto của nhóm cận vệ đưa một vị tướng không quân đến thăm chị M. là chị họ đang ngụ chung nhà với em. Về sau này nghe người ta đồn là anh có quan hệ tình cảm với chị M., anh phải luôn đính chính anh là đàn em của chị M. thôi! (Và chính chị M. là người đã dạy cho anh những bước nhảy đầu tiên.)

Năm đó, anh tham gia Ban Văn nghệ của trường và đã có cảm hứng viết ra nhiều melody^[7] nhạc chủ đề Tuy vậy, tâm hồn anh khi ấy còn quá non nớt chưa viết được thành lời, nhưng dòng âm thanh đã bắt đầu nảy nở và anh lưu giữ lại. Sau này anh đã viết lời cho một melody của những ngày bên nhau ấy thành *Bài không tên số 8* để kỷ niệm mối tình thơ dại của chúng ta và cũng để dành tặng Em.

Chiều thom du hồn người bẽnh bông

Chiều không im gọi người đợi mong

Chiều trông cho mềm mây ươm nắng

Nắng đợi chiều nắng say, nắng nhuộm chiều hây hây.

Ngày đi qua vài lần buồn phiền

Người quen với cuộc tình đảo điên

Người quên một vòng tay ôm nhớ

Có buồn nhưng vẫn chưa bao giờ bằng hôm nay.

Vắng nhau một đêm càng xa thêm nghìn trùng

Tiếc nhau một đêm rồi mai thêm ngại ngừng

Mai sau rồi tiếc những ngày còn ấu thơ

Lần tìm trong nụ hôn lời nguyện xưa mặn đắng.

Về đâu tâm hồn này bẽnh bông

Về đâu thân này mòn mỏi không

Về sau và nghìn năm sau nữa

Có buồn nhưng vẫn chưa bao giờ bằng hôm nay...

Tình cảm của Em dành cho anh thật thơ ngây, trong sáng. Anh còn nhớ hôm Trụ sở Tổng hội Sinh viên bị cháy, Em đã vội vã chạy tới để tìm hiểu xem anh có được bình an không. Thấy anh không bị gì, nét mặt Em đã tươi vui khôn tả. Anh nhớ mãi suốt đời nét mặt mừng vui vì anh ấy.

R ồi cuộc đời xô đẩy hai chúng ta đi mỗi người một hướng...

Sau này anh được biết cuộc sống gia đình của Em cũng bình yên.

Anh mừng và xin chúc Em và gia đình được nhiều phước lành.

^[7] Giai điệu

TÌNH THƯ THỨ BA

Tình vui trong phút giây thôi

Ý sầu nuôi suốt đời...

Em yêu dấu,

Năm 1963, vừa đậu Tú tài toàn phần, anh tham gia tích cực các hoạt động của Tổng hội Sinh viên Saigon. Anh phụ trách Chương trình Sinh viên hàng tuần trên sóng Đài phát thanh Saigon. Anh bị Em cuốn hút ngay từ buổi đầu tiên Em đến làm xướng ngôn viên cho chương trình này. Dáng vẻ xinh xắn và giỏi giang của Em đã làm lu mờ hình ảnh tất cả các cô gái khác đang có trong anh h ồi đó.

Sau khi trái tim anh đã bị Em chiếm hữu hoàn toàn, anh mới được biết Em là sinh viên Đại học Luật khoa Saigon, đang chuẩn bị lên... năm thứ ba! Chắc có lẽ bạn anh nói đúng: “Cậu có khuôn mặt non choẹt! Thế nhưng cậu lại được nhiều... đàn chị quý mến!”. Bản thân anh cũng bị Em thu hút bởi vẻ đẹp và sự chín chắn. Gia đình Em rất khá giả, chính Em ngoài việc học còn đang phụ giúp gia đình đi đầu hành một xưởng dệt. Khi biết đi đầu này, anh đã có linh cảm không hay về tương lai chuyện chúng mình nên có phần lo là trong việc tiến tới với Em. Gia đình Em ngoài một người anh đang đi du học ở nước ngoài, còn có một người chị và hai cô em gái nữa. Đương nhiên là luôn có nhiều anh chàng theo đuổi bốn chị em tiểu thư nhà giàu, cho nên phòng khách nhà Em thường xuyên ấm áp tiếng cười của bạn bè. Anh cũng là một trong những người khách của các buổi ấy.

Một buổi tối kia, khi tiễn anh ra cửa, Em đã nói với anh: “Lúc nào gia đình cũng hân hoan chào đón anh!”. Em dùng từ tiếng Pháp Bienvenue (Chào đón – Welcome), âm thanh êm dịu của từ đó vẫn còn vang vọng trong anh mãi đến ngày hôm nay. Thế rồi sau đó một hôm, Em đã trao tay cho anh nắm tại sân trường Luật trên đường Duy Tân^[8]. Biến cố này đã làm tan biến tất cả mọi sự dè dặt trong anh. Hơi ấm bàn tay Em như đã nâng anh bay lên Trời. Và anh đã bắt đầu một cuộc phiêu lưu tình yêu mới.

Chúng ta luôn bên nhau trong những buổi sinh hoạt sinh viên rộn ràng lúc ấy. Chúng ta cùng nhau tham dự những đêm trình diễn âm nhạc tại sân trường Đại học Văn khoa; đến xem các buổi triển lãm tranh của các họa sĩ trẻ Nguyên Khai, Bé Ký, Trịnh Cung... Những lần như vậy, anh rất vui khi được có Em bên cạnh.

Rồi một lần, trên chiếc áo dài đầm thắm, Em đeo chiếc pin cài áo hình chiếc lá bằng bạc anh tặng nhân dịp sinh nhật Em. Em vui vẻ đeo món quà

tặng đơn sơ đó! Chắc có lẽ Em đã đón nhận mỗi chân tình của anh.

Khi ta mới quen nhau, Em đã nhiều lần nói anh hãy viết một ca khúc để kỷ niệm mối tình của chúng mình. Thế nhưng anh cứ lần lữa hoài không viết. Một hôm Em đã phải nhỏ những giọt nước mắt mà nói: “Anh không yêu em sao mà không chịu viết?”. Và một buổi chiều mùa Xuân 1965, trên chuyến xe từ Vũng Tàu về Saigon, một dòng âm thanh vang lên trong đầu và anh đã viết xuống: Bài ca anh hứa cho em bấy lâu nay vẫn còn dang dở...

Anh đưa bài hát cho anh Nguyễn Đình Toàn xem, lúc ấy hai anh cùng làm việc chung với nhau tại Đài phát thanh Saigon. Anh Toàn nói để anh ấy viết lời cho bài hát anh muốn dành tặng Em. Thế là Tình khúc thứ nhất, lời Nguyễn Đình Toàn – nhạc Vũ Thành An ra đời.

Tình vui theo gió mây trôi

Ý sâu mưa xuống đời

Lệ rơi lấp mấy tuổi tôi

Mấy tuổi xa người

Ngày thần tiên em bước lên ngôi

Đã nghe son vàng tả tơi

Trâm mình trong hương đốt hơi bay

Mong tìm ra phút sum vầy

Có biết đâu niềm vui

Đã nằm trong thiên tai

Những cánh dơi lẻ loi

Mù trong bóng đêm dài

Lời nào em không nói em ơi

Tình nào không gian đôi

Xin yêu nhau như thời gian làm giông bão mê say

Lá thốt nên lời cây

Gió lú đưa đường mây

Có yêu xin những ngày thơ ngây

Lúc mắt chưa nhạt phai

Lúc tóc chưa đổi thay

Lúc môi chưa biết đổi cho lời...

Không biết bây giờ Em có còn giữ chiếc pin cài áo hình chiếc lá không? Nhưng Em có biết không, hình ảnh của nó trên ngực áo Em vẫn tồn tại trong tâm khảm anh suốt từ đó đến nay!

Sau khi anh và anh Toàn hoàn tất bài Tình khúc thứ nhất thì tình cờ anh đọc được bài thơ Em đến thăm anh đêm Ba mươi trong tập thơ của anh Toàn. Khi đọc tới câu Xin chiếc lá vàng làm bằng chứng yêu em, anh lập tức nhớ ngay đến Em. Hình tượng chiếc lá của chiếc pin cài áo đó chính là

bằng chứng tình yêu của anh đối với Em. Và anh đã quyết định phổ nhạc bài thơ của anh Toàn.

Em đến thăm anh đêm Ba mươi

Còn đêm nào vui bằng đêm Ba mươi

Anh nói với người phu quét đường

Xin chiếc lá vàng làm bằng chứng yêu em

Tay em lạnh, để cho tình mình ấm

Môi em mềm cho giấc ngủ anh thơm

Sao Giao thừa xanh trong đôi mắt ngoan

Trời sắp Tết hay lòng mình đang Tết...

Khi phổ nhạc đến đây, cảm xúc của anh càng mãnh liệt hơn và anh cứ để dòng nhạc tuôn trào một cách tự nhiên. Cứ thế từng câu nhạc, từng câu nhạc vang lên! Anh chỉ kịp ghi lại và để anh Toàn dệt thêm lời cho đoạn nhạc. Nhờ vậy bài hát Em đến thăm anh đêm Ba mươi được trọn vẹn.

Tháng ngày đã trôi qua tình cũng phai pha người khuất xa

Chỉ còn chút hương xưa rồi cũng phong ba rụng cùng mùa

Dòng sông đêm hồn đen sâu thao thức

Ngàn vì sao mọc hay lệ khóc nhau

Đá buồn chết theo sau ngày vực sâu

Rớt hoai xuống hư không cuộc tình đau...

Mối tình chúng ta chỉ đẹp trong những tháng đầu nhưng rồi...

Tình vui trong phút giây thôi

Ý sâu nuôi suốt đời...

Lời này được anh Toàn viết khi tình chúng mình đang thắm, đã như lời dự báo cho những đi ầu chẳng lành sẽ đến.

Quả thật, cuộc tình chúng ta sau đó lại gặp những trở ngại cố hữu. Ngăn cách về tuổi tác, ngăn cách về học vấn, ngăn cách về địa vị xã hội... Anh không thể hiểu làm sao Em có thể yêu được anh, một chàng trai thua Em một, hai tuổi, học thua Em mấy lớp và nhất là tương lai còn quá xa...

Thì xin giữ lấy niềm tin

Dẫu mộng không đến

Dù Trời đem cay đắng gieo thêm

Cũng xin đón chờ bình yên

Vì còn đây câu nói yêu em

Âm thầm soi lối vui tìm đến...

Việc gì phải đến đã đến! Gia đình ngăn cấm không cho Em liên lạc với anh nữa! Ban đầu Em nhất quyết chống lại. Những giọt nước mắt của Em rơi trên những lá thư tình dài đã cho anh biết tình yêu của Em là có thật. Nhưng rồi cuối cùng Em cũng phải buông xuôi, đầu hàng nghịch cảnh.

Anh đã thảng thốt cất tiếng kêu than khi Em đột ngột chấm dứt liên lạc. Nhiều lần Em đã hẹn rồi không đến. Biết bao lần em đã hứa, hứa cho nhiều rồi lại quên. Anh dường như đoán biết được những gì đang xảy ra. Trong thời gian chúng ta yêu nhau, nhiều buổi tối anh gọi điện thoại tới nhà Em hàng giờ để nói chuyện, cho nên sau một thời gian Em lánh mặt, một buổi tối kia anh đã gọi và lần này Em lại nói một câu tiếng Pháp: Une fois pour toutes (Một lần cho tất cả – Once and for all). Có nghĩa cuộc nói chuyện đó sẽ là lần cuối giữa hai đứa. Anh đã nghẹn lời và không thể nói được một lời gì nữa.

Em đã ra đi để lại trong anh một nỗi đau đớn không nguôi. *Anh biết tin ai bây giờ?*

Em đã như thần tiên đến với anh:

Thần tiên gãy cánh đêm xuân bước lạc sa xuống trần

Thành tình nhân đứng giữa trời không khóc mộng thiên đường

Ngày về quê xa lắc lê thê

Trót nghe theo lời u mê

Làm tình yêu nuôi cánh bay đi

Nhưng còn dăm phút vui trần thế.

Và rồi Em đã bỏ anh ra đi:

Xa nhau rồi, thiên đường thôi lỡ

Cho thần tiên chấp cánh xót đau người tình si.

Bài không tên cuối cùng đã được viết trên quãng đường rất ngắn chưa được một cây số từ trường Luật về nhà anh ở Trần Quý Cáp^[9] đoạn gần ngã tư Lê Văn Duyệt^[10] và anh đã không sửa một lời nào.

Nhớ em nhiều nhưng chẳng nói

Nói ra nhiều cũng vậy thôi

Ôi đớn đau đã nhiều rồi

Một lời thêm càng buồn thêm còn hứa gì?

Biết bao lần em đã hứa

Hứa cho nhiều rồi lại quên

Anh biết tin ai bây giờ?

Ngày còn đây người còn đây cuộc sống nào chờ.

Này em hỏi con đường em đi đó

Con đường em theo đó sẽ đưa em sang đâu?

Mưa bên chồng có làm em khóc

Có làm em nhớ những khi mình mặn nồng?

Này em hỏi con đường em đi đó

Con đường em theo đó đúng hay sao em?

Xa nhau rồi thiên đường thôi lỡ

Cho thần tiên chấp cánh xót đau người tình si.

Suốt con đường ai dịu lối

Hãy yêu nhiều người em tôi

Xin gửi em một lời chào

Một lời thương một lời yêu lần cuối cùng...

Em yêu dấu,

Em bỏ đi làm anh hụt hẫng, nhất là không còn biết tin vào ai nữa. Anh đã tin những lời Em hứa, thế rồi Em bỏ đi, anh trở thành kẻ mất Đức Tin không còn biết bầu vút vào đâu. Đức Tin là quan trọng nhất cho một đời người. Chính Đức Tin sẽ cho ta Hy Vọng, có thể giúp ta chịu đựng được những đi ều phi thường và vượt lên khỏi sự bình thường. Mất Đức Tin ta sẽ rơi xuống hố thẳm của tuyệt vọng.

Em đã từng muốn anh ghi lại kỷ niệm cho cuộc tình chúng mình. Và anh đã viết nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng Bài không tên cuối cùng anh đã viết ra trong sự thắng thốt khi Em đột ngột bỏ anh đi, sau đó lại được phổ biến rộng như thế! Chắc chắn những lời ca đó đã gây ảnh hưởng đến Em. Anh hoàn toàn không muốn như vậy.

25 năm sau, năm 1991, anh đã mừng là có dịp để viết lại những đi ầu anh không nên viết. Anh vẫn mong một lần hỏi chuyện Em:

Nhớ rất nhiều câu chuyện đó

Ngỡ như là vừa hôm qua.

Ôi ước ao có một ngày

Gặp lại em hỏi chuyện em lần cuối cùng.

Vẫn con đường, con đường cũ.

Vẫn ngôi trường, ngôi trường xưa.

Mưa vẫn bay như hôm nào

Người ở đâu mình ở đây bạc mái đầu.

Này em hỏi con đường em đi đó

Con đường em theo đó chắc qua bao lênh đênh?

Bao gập ghềnh có làm héo hắt

Có dập tắt mất nét tươi nhuận nụ cười?

Này em hỏi con đường em đi đó

Con đường em theo đó đúng đấy em ơi

Nếu chúng mình có thành đôi lứa

Chắc gì ta đã thoát ra đời khổ đau?

Nếu không còn được gặp nữa

Giữ cho trọn ân tình xưa

Xin gửi em lời cầu nguyện

Được bình yên được bình yên về cuối đời...

Đúng như vậy. Nếu mộng có thành và đời Em gắn với mệnh số của anh thì Em sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ trong nhiều năm. Và biết đâu Nếu chúng mình có thành đôi lứa, chắc gì ta đã thoát ra đời khổ đau?

Bây giờ sau 50 năm h ồi tưởng lại, anh vẫn thấy tình yêu anh dành cho Em là có thật. Tình yêu đó đã theo anh trong mọi nẻo đường. Tình yêu đó đã cho anh bay vút lên trời cao và rớt chúi xuống vực sâu. Một lần tình cờ anh được gặp lại Em trong chuyến đi sang Paris cùng với Du Tử Lê và Từ Công Phụng năm 1998, tìm anh như vỡ trong lòng ngực. Đó có phải là bằng chứng của mối chân tình?

Ngày ấy khi sang tới Paris, anh đã nhờ bạn tổ chức liên lạc với anh T.N. là nhà văn quen thuộc. Qua anh T.N., anh đã đến nhà hàng của Em và may mắn là anh cũng được nhìn thấy B. – em gái của Em. Cô B. đã du học ở Paris từ những ngày chúng ta quen nhau. Anh còn nhớ, anh cũng có mặt hôm gia đình Em đưa cô B. ra phi trường Tân Sơn Nhất đi du học. Khi anh T.N. giới thiệu tên anh, cô B. đã nhìn Em đầy ý nghĩa và không nói gì. Có lẽ tất cả mọi người đều biết chuyện chúng mình, trừ anh T.N. và cô B. Em

đã mời anh bữa cơm do chính nhà hàng của Em nấu. Anh ăn không nhiều và nổi xúc động khi được gặp lại Em đã khiến anh chẳng biết mùi vị là gì! Anh có xin phép Em chụp mấy tấm hình. Em đồng ý cho anh tha hồ chụp quán ăn nhưng không được chụp bà chủ. Không có bà chủ thì việc chụp hình đâu còn có ý nghĩa gì? Khi ra về, chính anh T.N. đã đưa anh ra trạm Metro. Anh T.N. đã chỉ cho anh Cafe De Flore, nơi gặp gỡ của các văn nghệ sĩ Pháp từ gần trăm năm trước. Đến mùa Đông 2015, anh có dịp ghé lại Paris và may mắn thuê được một appartement ở Saint-Germain Des Pres, chỉ đi bộ vài phút là tới quán cafe nổi tiếng này. Anh biết nhà hàng của Em cũng ở gần đây, nhưng suốt một tuần lễ không có sự tình cờ nào cho anh được gặp Em, mối tình của 50 năm trước! Cuộc gặp gỡ 1998 không những là một dấu ấn sâu đậm trong tâm hồn anh mà ở ngay trong những người bạn có mặt trong buổi diễn ngày hôm đó. Anh B., một nhà thơ nổi tiếng ở Paris, kể lại là anh ấy đã nhìn thấy những giọt nước mắt của một người đã rơi khi anh đứng hát trên sân khấu...

Từ khi Em đi, anh sống trong hụt hẫng, tâm hồn trống rỗng. Anh cố đi tìm quên thực tại! Khi Em ra đi cũng là lúc bài tình ca kỷ niệm của cuộc tình chúng ta đã trở nên nổi tiếng bất ngờ. Anh nhận được rất nhiều thư từ các thính giả hâm mộ, trong đó có một lá khá đặc biệt suốt một trang giấy chỉ toàn viết tên Vũ Thành An:

vuthanhanvuthanhanvuthanhanvuthanhanvuthanhan...

Và cuối cùng là chữ Vũ Thành An màu đỏ!

Tuy thế, nhưng tim anh vẫn chưa thể nào rung động lại được. Tâm hồn anh lạnh giá, ảm đạm vô cùng đến nỗi anh mang cả nỗi tuyệt vọng vào trong bài hát Nếu tôi còn yêu được:

*Nếu tôi còn yêu được một lần thôi cũng vui đời
Nếu tôi còn được yêu xin thêm ngày tháng mộng
Nếu tôi còn yêu được một lần thôi không giữ gìn
Nói em nghe lời thở than.*

*Dù nhau, dắt nhau lên rừng
Cùng nhau sống như cỏ cây
Quên mọi người, quên hết cuộc đời, quên luôn mình là người.*

*Chờ em từ ba mươi năm
Chờ em chờ như trăm năm
Từ kiếp nào ngủ vùi
Chờ em nhỏ xuống giọt lệ vui...
Anh cầu chúc cho Em luôn được hạnh phúc.*

^[8] Nay là đường Phạm Ngọc Thạch

^[9] Nay là đường Võ Văn Tần

^[10] Nay là đường Cách Mạng Tháng Tám.

TÌNH THƯ THỨ TƯ

Đến khi lên Trời

Chỉ còn khối tình mang theo...

Em yêu dấu,

Đầu năm 1967, một ngày thật trống rỗng và ảm đạm, định mệnh đã cho anh được gặp Em. Như một tia nắng ấm cuối Đông, Em đã sưởi ấm tâm hồn anh ngay buổi đầu gặp mặt.

Anh nhớ rõ chiều ngày hôm ấy, anh và một vài người bạn đang chơi bài tại nhà anh Nguyễn Đình Toàn thì Em theo cô Th. của Em đến chơi với chị Toàn. Em là nữ sinh trường Trưng Vương vừa đỗ Tú tài, thật tươi trẻ trong tà áo dài màu xanh, đã làm tim anh rung động. Anh quyết định ngay là

phải quen cho bằng được cô bé này. May mắn cho anh là chẳng bao lâu sau đó anh đã quen được Em. Ngày Em lái chiếc xe Opel màu xanh đón anh đi chơi, anh đã hơi khựng lại. Lại như có linh tính một chuyện không hay sẽ xảy ra với mình. Anh đâu ngờ Em là con nhà giàu như vậy! Nếu biết trước anh đã không dám quen. Hai mối tình trước đổ vỡ cũng có nguyên do vì giàu nghèo cách biệt.

Cũng vì vậy, trong những tháng ngày sau đó, dù yêu nhau nhưng chúng ta chưa bao giờ nói chuyện tương lai.

Em đã cho anh một thời gian tuyệt vời trước ngày anh nhập ngũ. Sau này anh mới biết, trong thời gian ba tháng huấn luyện^[11], đầu biết anh không được ra trại nhưng em đã nhiều lần lái chiếc xe Opel – chứng nhân mối tình thơ mộng của chúng ta – đi vòng qua các bãi tập của Quân trường Thủ Đức với hy vọng sẽ được nhìn thấy anh. Ngoài những ngày phép thường lệ cuối tuần, anh còn tìm dịp lén xuất trại để về với em. Chúng ta chỉ biết yêu nhau say đắm nhưng vẫn giữ trong vòng lễ giáo. Tất cả những mối tình của anh, trước và sau em, đều như vậy. Chắc không ai ngờ một Vũ Thành An với lời nhạc lãng mạn như thế mà các cuộc tình vẫn chỉ ở mức độ của tình học sinh mới lớn! Cao nhất cũng chỉ là những nụ hôn!

Tháng 5 năm 1968, hôm anh tốt nghiệp trường Sĩ quan Trù bị Thủ Đức^[12], đáng lẽ có mấy ngày phép anh sẽ dành riêng cho Em. Thế nhưng anh phải ra Vũng Tàu trình diện lớp đào tạo chuyên biệt ngay, cho nên chúng ta chỉ có một buổi tối đi chơi với nhau. Anh còn nhớ rõ hôm ấy Em đã ôm anh rất đắm đuối và bảo anh đừng đi trình diện ngày mai, hãy ở lại với Em. Anh không dám trái lệnh cấp trên và đã không thể ở lại với Em. Thật không ngờ đó là lần cuối cùng chúng ta bên nhau. Chiếc ôm bá cổ ghì chặt anh vào mình của Em sẽ là một kỷ niệm mãi mãi. Em ra đi trong chỉ

sáu tháng sau đó. Sự ra đi rất bí ẩn của Em làm anh không thể nào hiểu nổi! Anh vẫn tự hỏi: Nguyên nhân phải chăng từ anh, đã không đáp ứng được tình Em? Thế nhưng trong lòng anh lúc nào cũng yêu thương và tôn trọng Em. Chúng ta luôn yêu thương nhau mãi mãi, chưa bao giờ có xung đột, chưa một lần cãi nhau. Anh nhận được lá thư chia tay của Em khi ngồi trong bãi tập ngoài Vũng Tàu. Lá thư đã làm tâm hồn anh chao đảo, dường như cả bầu trời đã đổ ụp lên đầu anh.

Vào một ngày tháng 12 năm 1968, anh ngồi uống café tại bàn ở góc trong cùng của Nhà hàng Brodard^[13], nơi anh vẫn thường ngồi. Trời vừa tạnh cơn mưa. Anh bỗng nhớ Em vô cùng và quyết định phải đến nhà thăm Em. Tới nhà gõ cửa, nhìn vào trong, anh thấy cảnh một bữa tiệc vừa tàn. Chính lúc đó Em ra mở cửa mời anh vào. Sau đó Em đưa một người đàn ông đi ra cùng và giới thiệu: “Đây là hôn phu của em và hôm nay là ngày Lễ Hối”. Nghe câu nói đó của Em, anh tê đống cả người, không biết phải nói gì, chỉ lẳng lặng ra về.

Sự thật là anh đã mất Em! Nhưng anh vẫn cứ tin rằng Em vẫn còn yêu anh. Có lẽ có một nguyên do gì thật bí ẩn như chính sự ra đi rất bí ẩn của Em, đã khiến Em phải quyết định như vậy. Anh đã mất Em khi tình yêu đang nồng thắm!

Khi viết Bài không tên số 2, anh đã nhớ đến Em và đã hát:

Đời một người con gái

Ước mơ đã nhiều

Trời cho không được mấy

Đến khi lấy chồng

Chỉ còn mối tình mang theo.

Bây giờ đã sau gần 50 năm. Chúng ta đã trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống. Anh muốn tặng lại Em câu nói cũng trên cùng dòng âm thanh ấy:

Đời một người dưới thế

Ước mơ đã nhiều

Trời cho không được mấy

Đến khi lên Trời

Chỉ còn KHỐI TÌNH mang theo.

Chúng ta giờ đây đã ở trên tuổi 70. Chắc chắn một ngày nào đó chúng ta sẽ rời khỏi thế gian này. Chúng ta sẽ không thể mang theo những vật chất chúng ta đã dày công tìm kiếm, xây đắp. Sẽ chỉ là tay không ra đi. Mọi sự là phù du nhưng chắc chắn Tình Yêu của anh và Em từng có là thật. Anh cảm ơn Em, mối tình si của anh. Việc chúng ta yêu nhau là có thật. Mối tình đó chúng ta sẽ mang theo cùng với những tình yêu khác, cho cha mẹ, con cái, cho anh chị em, bạn bè và đồng loại... Tất cả sẽ gộp lại trong một KHỐI TÌNH. Anh chúc Em có được một Khối Tình Lớn Tinh Tuyên. Sẽ chỉ giữ lại cho mình Tình Yêu. Tình Yêu sẽ đưa ta nhanh lên Trời. Những bợn gợn của căm ghét, hận thù... sẽ chỉ ghì chúng ta lại xuống dưới mà thôi. Hãy vất bỏ hết chúng, ta sẽ bay nhanh lên cao. Như một chiếc khinh khí cầu, chúng ta sẽ bay nhanh hơn nếu khối tình của chúng ta càng lớn.

Cầu mong Em luôn được bình yên.

[11] Giai đoạn mới vào quân trường, bị hành xác rất cực nhọc.

[12] Đào tạo sĩ quan cấp chuẩn úy của quân đội VNCH, dành cho các thanh niên đã có tối thiểu bằng Tú tài 1, tới tuổi bị động viên.

[13] Góc ngã ba Tự Do (nay là Đồng Khởi) – Nguyễn Thiệp, một trong ba tiệm café nổi tiếng nhất lúc đó cùng nằm trên đường Tự Do (hai tiệm kia là La Pagode và Givral, cả ba nay đều không còn).

TÌNH THƯ THỨ NĂM

Lệ xóa cho em được không

Những kỷ niệm đáng?

Em yêu dấu,

Anh mừng vì Em đã nổi tiếng thật nhanh chóng. Từ một nhân viên Phòng Sản xuất của Đài Phát thanh Saigon, Em đã được tuyển chọn là một trong những Xưởng ngôn viên đầu tiên của Đài Truyền hình Saigon năm 1968.

Thật sự anh đã biết Em từ trước, khi Em thường giúp anh thu âm các chương trình phát thanh, trong đó có chương trình Nhạc chủ đề Khởi đầu anh rất quý trọng Em như một đồng nghiệp giỏi giang. Sau đó từ từ thân hơn, trở thành bạn bè. Chúng ta đã có những buổi hẹn để chuyện trò. Mỗi lần gặp anh là Em khóc như mưa. Khóc để trút hết những đau buồn Em đang mang. Anh có cảm tưởng như anh là người duy nhất được biết những điều thầm kín đó của Em! Chính vì vậy anh đã viết trong Bài không tên số 4:

Khóc cho vơi đi những nhục hình

Nói cho quên đi những tội tình

Đời con gái cũng cần dĩ vãng

Người em tôi chỉ còn tương lai...

Anh đã được hân hạnh cùng Em đi dạo phố, đi chợ... Đi đâu người ta cũng nhận ra Em, vì mỗi buổi tối họ đều thấy Em xuất hiện trên màn ảnh truyền hình. Họ chỉ nhìn thấy vẻ bên ngoài xinh tươi của Em, nhưng đâu hiểu được cuộc sống Em buồn như thế nào! Em đã khóc thật nhiều. Em đau khổ vì gia đình đổ vỡ. Em đã bị bỏ rơi để một mình nuôi mấy đứa con thơ.

Mai về sau nước mắt có cạn

Khi xa đời thương cho đàn con

Triệu người quen có mấy người thân

Khi lia trần có mấy người đưa?

Tuy lúc ấy chúng ta chỉ coi nhau như bạn, nhưng lắm lúc anh không khỏi bị mê hoặc vì nét quyến rũ của Em, nhất là đôi môi nũng nịu lúc nào cũng như muốn khóc. Một lần anh đánh bạo muốn hôn lên đôi môi đó, nhưng Em đã nhẹ nhàng lảng tránh. Em càng lánh xa anh lại càng bị Em cuốn hút, và có lần anh đã đánh bạo hỏi cưới Em làm vợ. Em không từ chối và cũng không nhận lời, chỉ im lặng. Và chúng ta... không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa!

Lệ xóa cho em được không những kỷ niệm đắng?

Lời nói yêu thương ngày xưa có trở về tìm?

Đếm cho em giây phút mặn nồng

Giữ cho em mái tóc bông

Lời anh nói vẫn còn mãi đó

Chuyện mai sau xin gửi trên tay...

Lời hứa cưới Em anh vẫn chưa quên và chắc là Em cũng vẫn còn nhớ.
Nhưng rồi định mệnh đã không cho chúng ta đến với nhau.

Xin mọi điều may mắn đến với Em và gia đình.

TÌNH THƯ THỨ SÁU

Đẽ rồi đánh mất nhau

Tay buông lời tình mềm...

Em yêu dấu,

Một buổi sáng Chủ nhật năm 1967, anh đang trong Quân trường Thủ Đức chợt được gọi ra Khu tiếp tân. Anh rất ngạc nhiên vì đâu nghĩ có người đi thăm mình. Thật ngại ngùng khi phải ra tiếp khách mà không biết ai ghé thăm! Lúc ấy tóc anh bị húi cua thật cao, quần áo xốc xếch vì không tìm đâu được bộ quân phục vừa với khổ người quá cao của anh.

Gặp Em nhưng anh không thể nào ngờ Em đã nhớ và đến thăm anh. Chúng ta đã có thời gian bên nhau thân thiết nhưng chúng ta chia tay cũng lâu rồi. Anh còn nhớ Em đã cùng anh soạn lời cho Bài không tên số 3. Anh đã viết:

Yêu nhau cho nhau nụ cười

Thương nhau cho nhau cuộc đời

Mà đời đâu biết đợi

Để tình nhân kết đôi...

Và Em đã viết:

Để rồi đánh mất nhau

Tay buông lời tình mềm

Chân không theo tình bền

Chẳng giữ được nhau...

Không biết bây giờ có nhạc sĩ nào tìm được bạn gái viết ca từ hay như vậy không?

Mọi sự đã xảy ra đúng như Em viết. Đánh mất nhau! Lần này, Em cùng với người chị họ vào thăm anh để nói “Ngày mai em sẽ đi Tây Đức du học!”.

Vậy là Em đã thật sự ra đi!

Trước khi đi Em còn nhớ tìm đến thăm anh như vậy, chứng tỏ Em đã yêu anh nhiều lắm. Sau này anh có hỏi thăm những người bạn đang học bên Đức về Em. Họ kể rằng khi nghe bất cứ ai đề cập tới anh, Em không nói gì, chỉ khóc và bỏ đi.

Ngày ra đi, Em để lại cho anh một lá thư từ giã, trong đó có hai chữ “Bảo trọng”. Anh giữ mãi lá thư đó và còn luôn mang nó trong hành trang nữa. Lá thư của Em là nguồn an ủi cho anh trong những năm tháng lạnh giá. Những lúc trong rừng sâu nước độc ấy, nằm hờ hững lại đời mình, anh mới biết chính Em mới là người yêu anh thật, yêu anh nhất trong số những người đã đi qua đời anh. Anh tha thiết muốn gặp lại Em trong những lúc khổ đau đó!

Ngày ngày thứ hai sau khi ra trại về nhà vào tháng Giêng năm 1985, anh đã tới nhà tìm Em. Chị M. của Em cho biết, Em đã mất vì một tai nạn xe hơi tại Tây Đức hai năm trước đó! (1983). Anh đã ngẩn ngơ suốt mấy ngày liền!

Xin cho linh hồn Em được nghỉ ngơi bình yên.

TÌNH THƯ THỨ BẢY

Đâu còn làn môi ấm

Đâu còn màu xanh tóc...

Em yêu dấu,

Cuối năm 1968, anh được trở lại Saigon làm việc tại Đài phát thanh Quân đội. Anh đã dành thời gian rảnh rỗi để đến Thư viện Quốc gia ng ồi học, chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm thứ nhất Đại học Luật khoa. Việc học của anh phải dở dang vì bị động viên vào khóa 25 trường Sĩ quan Thủ Đức năm 1967. Nay có cơ hội học trở lại, anh học rất chăm chỉ với quyết tâm phải đậu cho bằng được.

Ở Thư viện anh đã được gặp Em, và bị cuốn hút ngay bởi nét ngây thơ của Em. Em có khuôn mặt và nụ cười giống như... một con mèo, nhất là đôi mắt. Cứ vào giữa buổi thì Em lại rời khỏi Thư viện và anh lại bỏ sách vở để đi theo Em dưới hai hàng me xanh mướt đan nhau thành vòm trên đường Gia Long^[14].

Em thướt tha như một câu thơ hắt hiu trong ngàn lời đêm chờ

Ta đời lỡ dòng sông khô, chờ uống lời em ru, lả giấc đời chiêu thu...
^[15]

Dần dần r ồi anh cũng quen được Em. Rời Thư viện, Em thường cùng anh dạo phố Gia Long ngập bóng mát, rẽ qua Tự Do^[16] để bước vào quán

Café La Pagode, nơi gặp gỡ quen thuộc của các văn nghệ sĩ Saigon hồi đó. Sau này khi sang Paris, vào quán Café De Flore, nơi gặp gỡ của các văn nghệ sĩ Thủ đô ánh sáng, anh luôn nhớ đến ngày đó của chúng mình.

Em đi một chiếc xe Yamaha Dame cũ và nhiều lần anh phải giúp Em nổ máy xe. Mọi việc trôi qua êm đềm cho đến một hôm. Lần đó, xe Em bị hỏng, anh chở Em về trên chiếc xe của anh. Ngồi phía sau, Em đã lấy ngón tay viết chữ trên lưng anh và anh hiểu Em muốn viết gì. Anh rất cảm ơn tình cảm của Em. Nhà Em ở bên Gia Định và khi đến nơi anh đã hết sức bất ngờ và ngại ngùng! Em lại là con nhà khá giả! Phòng riêng của Em chiếm nguyên một tầng lầu trên một căn nhà cao tầng!

Và rồi anh đã ra đi. Anh biết thế nào Em cũng rất buồn khi xa anh, nhưng anh nghĩ Em đã được an ủi vì cuộc sống hôm nay. Chắc là anh đã sai, nhưng lúc đó nhận thức của anh chỉ nghĩ đến vậy. Anh muốn chọn... một người nghèo nhất trong số những người con gái anh quen lúc đó, vì anh nghĩ rằng người ấy sẽ không bao giờ bỏ anh đi.

Bây giờ anh đã biết sự ra đi ấy không phải ở những lý do mình nghĩ. Tất cả đều là Định Mệnh. Sống ở tuổi này, không những anh đã qua nhiều cuộc đổi đời mà còn biết rất nhiều người cũng giống anh. Anh quan sát thì thấy rằng hầu như những người anh biết trước kia có cuộc sống khá giả, đến khi mất tất cả phải gập lưng lại từ đầu thì họ cũng vẫn thành công hơn nhiều người khác. Phải chăng Trời cho họ được khả năng lập nghiệp như vậy từ muôn thuở?

Chính Em và người thân của Em ở trong số những người may mắn hơn người khác đó. Em được sống trong bình an và hạnh phúc như vậy, tội lỗi của anh khi rút lui khỏi Em cũng một phần nào nhẹ bớt.

*Tình ngỡ như trong một giấc mơ
Tưởng đã qua đi nhưng nào ngờ
Gặp nhau trong phút giây nhiệm màu
Rời xa nhau theo tháng ngày lênh đênh.*

*Tim đã héo khô, mi đã thâm quầng
Đâu còn làn môi ấm, đâu còn màu xanh tóc
Ta đốt lên ngọn lửa yêu thương
Ngất ngây trên dòng tình mê cuồng*

*Em sầu ứa giọt lệ sương
Đổ xuống vực đau thương
Cả kiếp đời buồn đơn...^[17]*

Cầu mong Em luôn được bình an và hạnh phúc.

^[14] Nay là đường Lý Tự Trọng.

^[15] Ca từ trong Bài không tên số 11 – Cuối dòng sông khô.

^[16] Nay là đường Đờn Khởi.

^[17] Ca từ trong Bài không tên số 11 – Cuối dòng sông khô.

TÌNH THƯ THỨ TÁM

Hãy cố yêu người mà sống

Lâu rồi đời mình cũng qua...

Em yêu dấu,

Lần đầu tiên gặp Em, anh mừng lắm vì Em khác hẳn những người bạn gái trước kia của anh. Em có hoàn cảnh riêng, bố Em bị bệnh còn mẹ thì đã già không làm việc được nữa. Do vậy, tuy đang học trung học nhưng Em đã quyết định đi làm để mong giúp đỡ gia đình. Anh rất trân trọng đi đầu này.

Đa số cuộc tình đã gãy đổ phần nào có yếu tố... môn đăng hộ đối, một trong những cản trở rất quan trọng vào thời điểm chúng mình sống. Có thể nó quan trọng và hằn sâu đến nỗi chính ý thức về nó đã mấy lần tự cản trở bước chân anh trên đường đi tìm hạnh phúc cho chính mình. Chính anh đôi lần đã phải tự kiềm chế, kể cả tự chạy trốn, ngay khi chưa hề gặp một tình thế ngăn trở xuất hiện. Tự ti nhiều, nên anh đã rất nhạy cảm về chuyện này, và tự nhận thấy chắc là mình khó lòng tìm được hạnh phúc.

Những khi có Em bên cạnh, anh cảm thấy thật bình yên. Anh đã quá mệt mỏi với những cuộc tình đã qua cho nên muốn đến với Em và cùng Em xây dựng gia đình.

Em có nhiều nét đặc biệt lắm. Giọng nói Em thật êm đềm, nhỏ nhẹ. Khi cười Em chỉ chum chim môi chứ không cười hân. Nhưng đối với anh, nét cười đó thật duyên dáng, quyến rũ. Hình ảnh Em ra khỏi lớp học ban đêm

trong chiếc áo dài ngày đó, bây giờ anh vẫn còn nhớ như in. Anh hiểu vì sao anh đã si mê Em. Chúng ta quen nhau và rồi Em đã đồng ý về với anh để cùng chia nhau nghèo khó, quên lo tương lai mịt mờ.

Quấn quýt vân về tà áo

Run run đôi môi mở chào

Tiếng nói thơ đại ngày đó

Bây giờ mộng đời bay cao.

Góp hết tương lai vào tiếng

Yêu thương trao em một đời

Hãy sắt se đợi ngày tới

Mai rồi ngọt bùi sẽ chia.

Mai rồi ngọt bùi sẽ chia

Nâng niu cô đơn từng ngày

Xoa tay khi em vào đời

Mà đời còn nhiều đắng cay.

Hãy đến chia nhau nghèo khó

Quên lo tương lai mịt mờ

Hãy cố yêu người mà sống

Lâu rồi đời mình cũng qua.

Lâu rồi đời mình cũng qua

Xin em đôi tay nuốt nà

Xin em đôi môi thật thà.

Thật thà chịu nhiều xót xa.

Hãy cố vươn vai mà đứng

Tô son lên môi lạnh lùng

Hãy cố yêu người mà sống

Lâu rồi đời mình cũng qua...

Bài không tên số 5 anh viết dành tặng Em. Bài hát này đã được anh Jo Marcel trả bản quyền cho anh với giá 10 ngàn đồng. Số tiền này khi ấy (năm 1969) khá lớn nhưng anh đã quyết định dành hết để may áo cưới cho Em.

Mọi sự đã đến với chúng ta rất đẹp, rất thơ mộng.

Những ông thầy xem tử vi hời đó nói Em có số Vương Phu Ích Tử. Mà chắc đúng vậy thật. Ngày đưa con mình từ Nhà bảo sanh Hùng Vương về nhà vào tháng 5 năm 1973 cũng là ngày anh đi nhận chức Trưởng Ty Thông tin Gia Định, bắt đầu có chút công danh với đời. Đường công danh của anh tuy ngắn ngủi nhưng cũng nhiều sóng gió.

Sau đó khoảng 6 tháng, vào đầu năm 1974, anh được cử đi Hòa Lan tu nghiệp ngành phát thanh. Đáng lẽ ngay sau đó anh được đi đầu sang Paris làm việc như anh đã báo với Em, nhưng cuối cùng được cử làm Vụ trưởng Vụ Văn hóa cuối năm 1974. Đang chuẩn bị bàn giao Giám đốc Báo chí thì chuyển sang Đài phát thanh Saigon làm Chánh Sở Chương trình kiêm Chánh Sở Kế hoạch. Anh mới 31 tuổi đã được giao nhiệm vụ quá quan trọng! Có phải chăng đó là nhờ vào việc Em đã sanh cho anh đứa con trai như người ta nói?

Tháng 11 năm 1975, đang ở miền Bắc xa nhà, cảm thương Em trong cảnh đơn chiếc, anh đã viết:

Nắng hanh vàng se se cơn gió lạnh

Ngồi ở đây ôn lại chuyện ngày xưa

Một niềm thương em lòng anh khắc sâu

Nắng mưa Saigon dải dẫu chờ đợi nhau...

Năm 1984, ở trại Nam Hà, anh đã ký giấy ly hôn để Em làm thủ tục cùng con mình đi Hoa Kỳ định cư. Anh cảm phục Em mấy mươi năm qua đã một mình nuôi dạy con trai chúng ta khôn lớn và nên người.

Xin cho Em cuối đời được bình yên.

TÌNH THƯ THỨ CHÍN

Một bóng dáng mảnh mai

Một mái tóc mềm mượt dài...

Em yêu dấu,

Chiều hôm đó khi Em vừa chở anh trên chiếc xe Honda Dame vào sân khách sạn Hương Giang bên bờ sông Hương thì gặp đạo diễn Hà Thúc Cẩn. Ông nhìn chúng ta rồi cười và nói: “Ồ, Vacance Romaines!”.

Câu nói của 46 năm này vẫn còn vọng lại trong anh ngày hôm nay.

Quả thật lúc ấy anh cũng phải công nhận hình ảnh đó của chúng ta trong một buổi chiều ở Huế cũng giống phần nào câu chuyện trong cuốn phim Vacance Romaines nổi tiếng thời đó.

Anh tạm kể lại để Em nhớ nhé:

Vacance Romaines (tên tiếng Anh là Roman Holiday) là một bộ phim tình cảm lãng mạn được quay năm 1953. Bộ phim này đã giới thiệu hình ảnh của huyền thoại điện ảnh gốc Bỉ Audrey Hepburn đến với khán giả Mỹ, và bà đã giành được giải Oscar Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất cho vai diễn công chúa Ann trong phim. Gregory Peck và Eddie Albert thủ hai vai nam chính. Bộ phim được đạo diễn và sản xuất bởi William Wyler, biên kịch John Dighton và Dalton Trumbo.

Vào thập niên 1970, cả Peck và Hepburn đều có ý định đóng phần tiếp theo nhưng dự án này không bao giờ được thực hiện. Bộ phim được làm lại trên truyền hình năm 1987 với sự diễn xuất của Tom Conti và Catherine Oxenberg, cũng xuất thân từ dòng dõi hoàng gia châu Âu.

Nàng công chúa Ann (Audrey Hepburn) là biểu tượng tao nhã mẫu mực của vương quốc Bỉ trong chuyến công du châu Âu. Nàng được hàng nghìn người dân Anh nghênh tiếp. Sau ba ngày thăm cung điện Buckingham, công chúa Ann bay đến Amsterdam rồi sau đó đến Paris, và cuối cùng là Rome.

Sắc diện quý phái thanh tao luôn thường trực trên gương mặt Ann, trang phục và hành xử của nàng mỗi khi xuất hiện trước công chúng đều theo đúng nghi thức ngoại giao. Mặc dù vậy, trong lòng nàng đã chán ngấy cuộc sống bị nghi thức hoàng tộc bó buộc vì không được sống thỏa thích với chính con người mình.

Một buổi tối, nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi thế giới đang sống cuộc sống thường nhật của họ, Ann khao khát được bay nhảy đến nơi ấy. Nàng gào lên “Thôi đi!” khi được nhắc nhở về một lịch trình kín mít của ngày hôm sau: thăm trại trẻ mồ côi, họp báo, ăn trưa với Bộ Ngoại giao..., với sự lịch thiệp như thế nào, ăn mặc ra sao, dùng những đồ trang sức gì... Quyết định sẽ tự mình khám phá Rome, công chúa Ann bỏ trốn ra ngoài chơi.

Không may, nàng công chúa đáng yêu không biết mình đã bị tiêm thuốc ngủ trước khi lên ra ngoài. Hậu quả là nàng nằm vật vờ cho đến khi chàng phóng viên người Mỹ Joe Bradley (Gregory Peck) tình cờ đi qua. Joe chú ý đến nàng bởi sự vô lý hiển hiện ở con người này, trang phục sang trọng, phong thái tao nhã, nhưng lại nằm trên phố như một kẻ say rượu và không có một xu dính túi. Mãi đến hôm sau chàng phóng viên trẻ mới biết rõ

người anh vừa ra tay nghĩa hiệp cứu giúp chính là nàng công chúa mà anh đang có kế hoạch phỏng vấn.

Ngày hôm sau, tờ Rome American đưa tin hoãn kế hoạch trong ngày của công chúa Ann do nàng bị ốm. Joe bất ngờ nảy ra một chuyên mục và bỏ ra một ngày dẫn Ann đi tham quan thành Rome và tình nguyện làm hướng dẫn viên du lịch cho nàng công chúa. Ann thú vị và bất ngờ khi được khám phá ra thế giới mà nàng chưa từng biết đến. Chàng phóng viên trẻ vốn ham mê những bài báo hơn tất cả thấy bỗng cảm thấy trái tim mình rung động...

Cuối cùng Ann cũng chọn con đường quay về với thế giới của cô. Cuộc du ngoạn ngẫu hứng chỉ là nhất thời. Cô phải bỏ lại sau lưng cuộc sống tự do bên ngoài. Trong cảnh cuối cùng, Ann lặng lẽ bước đi, tiếng chân nặng nề, cánh cửa đóng sầm lại, những ngày tháng vui tươi trong trẻo đã là quá khứ...

Em yêu dấu,

Thực ra Em không phải Công Chúa và anh cũng không phải là một Phóng Viên. Trong câu chuyện hai người có cuộc sống và địa vị xa cách, họ không thể nào hy vọng có cơ hội tới với nhau. Em và anh cũng vậy, chúng ta không thể nào tới với nhau nhưng sự tình cờ của số phận đã cho ta được trải qua một buổi chiều thật thơ mộng, đáng nhớ. Tới giờ anh vẫn còn nhớ một vài chi tiết nhỏ trong buổi chiều đẹp trời hôm ấy.

Trong phim, cảnh nổi bật là nữ tài tử Audrey Hepburn lái chiếc xe Vespa và tài tử Gregory Peck ngồi phía sau. Anh tin rằng tất cả những ai cùng tuổi với chúng ta được đi xem phim này chắc là vẫn còn nhớ.

Trong đời thực của chúng ta chiều hôm ấy, chính Em đã là người lái chiếc xe Honda Dame đưa anh đi dạo chơi khắp nơi trong thành phố Huế. Có lẽ chính vì thế khi nhìn thấy Em lái xe Honda vào sân Khách sạn Hương Giang, đạo diễn Hà Thúc Cần đã thốt lên như thế. Ông là người rất tế nhị nên sau đó ngoài ông ra, trong đoàn phim không ai biết việc chúng ta đi chơi với nhau!

Đoàn làm phim có ba nữ tài tử trẻ tuổi, nhưng anh lại thích Em nhất. Có thể tại vì Em có dáng vẻ của một phụ nữ đảm đang “Tay hòm chìa khóa”. Đạo diễn muốn tìm người thích hợp để đóng vai bà chị trong nhà có mấy người em mỗi người một cá tính trong một xã hội loạn lạc. Hai nữ tài tử kia tất nhiên là đẹp và hấp dẫn, nhưng anh chỉ để ý đến Em, cũng chỉ vì cái dáng vẻ đảm đang tháo vát của Em.

Đoàn làm phim thuê nhiều phòng trong khách sạn Hương Giang. Anh nhớ cũng có một chàng yêu Em mê mết, theo đuổi Em ra mặt, nhưng Em từ chối. Anh còn nhớ, lúc đó (năm 1969) Huế bị lụt, nước sông Hương lên cao, đoàn làm phim không đi quay được, ở nhà quây quần nhau đánh bài cho qua thời gian. Anh chàng mê Em đã say xỉn và gọi tên Em thật lớn ngoài hành lang. Cả bọn chỉ cười, anh nghĩ chắc lúc đó Em thấy khó chịu lắm nhưng không nói ra!

Đạo diễn Hà Thúc Cần chắc chắn biết Em bị anh chàng ấy theo đuổi quá lộ liễu cho nên khi nhìn thấy Em đi chơi với anh, ông đã không nói gì mà thậm chí còn vui vẻ nữa! Anh cảm ơn ông ấy và anh cũng không muốn làm ai tổn thương.

Đoàn làm phim toàn là những chuyên viên, tài tử nổi tiếng. Ngoài khuôn mặt mới như anh hoặc Trịnh Công Sơn, còn có nhạc sĩ Lê Thương - tác giả Hòn vọng phu, nữ tài tử Kim Cương. Có lẽ nhờ gặp chị Kim Cương

trong những ngày đóng phim ở Huế cho nên chị mới mời anh đóng tiếp cuốn phim thứ hai^[18] chỉ sau đó độ mấy tháng.

Quả thật chỉ vài hôm đó anh đã không ngờ Em nhận lời đi chơi với anh. Chúng ta mượn được chiếc xe Honda và khởi đầu anh đã chở Em đến Lăng Tự Đức, sau đó anh đánh bạo nói Em chở anh. Em thoải mái nhận lời và sau đó đã đưa anh đi thăm Chùa Thiên Mụ, Lăng Gia Long, Đền Vọng Cảnh...

Một bóng dáng mảnh mai

Một mái tóc mềm mượt dài

Thướt tha buông chảy

Gió chiều thoảng ngất ngây.

Một tiếng nói lặng thinh

Một ánh mắt ẩn giấu tình

Ấp yêu một mình bóng hình ngày xanh.

Cuộc tình đâu chẳng được thiết tha bao lâu

Vừa đượm nồng đã phải cách xa nhau

Lời xưa ân ái thoảng đau tê tái

Tê tái sắc như một làn dao cứa sâu.

Còn bóng dáng mảnh mai

Còn mái tóc mềm mượt dài

Vẫn đi đi hoài bước đời lẻ loi.^[19]

Vừa ngày nào tình cùng bóng soi Hương Giang

Giờ trở lại một mình với lang thang

Tình xưa gái Huế

Ngưòi xưa khuê quế

Khuê quế thoáng khơi một niềm đau kín sâu.

Lời nguyện cầu nào mình đã xin cho nhau

Còn quỵện vào đậm màu ngói rêu nâu.

Còn bóng dáng mảnh mai

Còn mái tóc mềm mượt dài

Vẫn đi đi hoài bước đời lẻ loi...

Chúng ta đã không còn gặp nhau từ hồi đó. Thời gian đóng phim qua nhanh, Em và anh mỗi người trở về cuộc sống của mình.

Xin cảm ơn Em đã cho anh một buổi chiều đẹp để rồi trở nên một kỷ niệm đáng nhớ của cuộc đời quý giá này.

Xin chúc Em và gia đình nhiều phước lành.

^[18] Phim Chiếc bóng bên đường.

[19] Ca từ trong ca khúc Tình xưa gái Huế.

TÌNH THƯ THỨ MƯỜI

Cám ơn trời ơn đời

Cho tôi còn phút này...

Em yêu dấu,

Em đã được các bạn anh ở Hà Tây vinh danh như một thiên thần bởi vì Em biết thương những người khổn khổ.

Em là em họ của T., vợ anh. Em là con gái Hà Nội. Chị T. đã gửi tiền nhờ Em mua quà cho anh. Hình ảnh cô gái 18 tuổi, trong trời Đông giá rét trùm áo mưa đạp xe băng qua bao đồng ruộng từ Hà Nội về Hà Tây để đến trại thăm anh, không bao giờ mờ nhạt trong tâm trí anh, suốt đời!

Những người bạn của anh biết ơn Em vì Em không chỉ giúp đỡ anh mà còn kín đáo giúp cả họ. Họ gặp anh là khen ngợi Em không ngớt lời. Anh cảm thấy rất hạnh diện về cô em thiên thần nhỏ bé dễ thương của anh.

Tết năm 1982, Em vào thăm anh, mang theo 14 chiếc bánh chưng, anh còn nhớ rất rõ! Anh đã cùng các anh em trong trại chia nhau những tấm bánh ân nghĩa đó, vừa ăn vừa cùng cầu chúc cho Em có được những điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống.

Em biết không, sau những ngày được Em đến an ủi, nâng đỡ, đột nhiên một hôm anh bị chứng tim đập nhanh và mạnh rất bất thường.

Sau đó một thời gian lại bị thêm chứng mất ngủ hàng đêm, đã làm anh kiệt sức. Anh phải nằm tại bệnh xá. Mỗi ngày, khi trời nhá nhem tối thì tất cả cửa nhà đều được đóng chặt. Tối nọ trước khi vào phòng, anh bạn phụ trách y vụ (người được trại cắt cử lo việc y tế cho anh em) nói với anh: “Để tôi chích cho anh mũi thuốc này, tối nay anh sẽ ngủ được!”. Chích thuốc xong anh ấy đi ra, khép cửa phòng lại. Một mình trong phòng anh nghe rõ tiếng tim anh đập thình thịch, rõ mồn một, nhịp đập rất nhanh, ngực anh như muốn vỡ ra vì tim anh bị giật liên tục. Anh nghĩ nếu tim cứ đập mãi thế này thế nào cũng đến lúc quá mệt sẽ ngưng đập thôi. Sau chừng một lúc lâu, có thể một tiếng đồng hồ như thế, lạ lùng thay tim anh đập trở lại bình thường. Như sau cơn bão, mọi sự trở lại bình yên.

Sau biến cố đó, cứ lâu lâu anh lại cảm thấy như tim mình bị giật lên vài cái.

Sự lo sợ cái chết bất chợt vì bệnh tim cứ ám ảnh anh.

Một ngày kia anh đi lao động, trên đường vào một thung lũng gần trại (anh em cứ gọi là vào Thung), tim anh lại giật lên từng hồi, anh lại có cảm giác những ngày cuối cùng của cuộc đời sẽ đến. Mình sẽ chết ở đây thôi.

Trưa đó anh chia sẻ nỗi lo buồn này với anh bạn tên L. Anh L. đối với anh là một người bạn hiếm có, một người an ủi lớn cho anh trong những ngày ở Hà Tây và Nam Hà. Biết anh ấy xem được chỉ tay và cả Tử vi nên anh đã than thở: “Có lẽ tôi sẽ chết ở trong này, anh L. ạ!”. Trong thung lũng sâu, dưới tấm bạt che nắng được dựng tạm, thấp lè tè ngay trên đầu khi ngẩng, anh L. cầm tay anh và nói: “Cậu đừng lo, sau này cậu sẽ bay như chim!”. Lời của anh L. nói khi đó đã an ủi anh rất nhiều! Anh cũng không biết anh ấy có tài chiêm tinh thật không mà quả thật sau này, công việc của

anh đã cho anh nhiều cơ hội được bay bằng chim sắt đi đây đi đó nhiều nơi trên thế giới.

Anh cũng muốn nói thêm với Em về căn bệnh tim của anh. Chứng bệnh này đã theo anh mấy chục năm. Hơn 15 năm sau, vào năm 1998, anh bị tim rất nặng, bác sĩ phải cho anh uống một loại thuốc rất độc, đó là Amiodarone. Thuốc này làm cho nhịp tim ổn định, nhưng có thể hại phổi và thận. Đứng trước nguy cơ gần, anh đành phải chấp nhận nguy cơ xa hơn. Uống thuốc này được chừng hai năm thì một bác sĩ khác được đổi sẵn sóc cho anh. Cô bác sĩ mới này rất đẹp, tên là Sterlich. Anh rất biết ơn cô, không phải vì nhan sắc của cô mà do cô đã đổi một loại thuốc khác an toàn hơn, là Metoprolol. Cô bác sĩ và anh rất mừng vì thuốc này đã hữu hiệu. Anh ví cô bác sĩ này như là hiện thân của Thánh nữ Teresa đến cứu anh. Anh uống thuốc này đã được mười mấy năm.

Cuối năm 2014, đột nhiên anh có một triệu chứng lạ: Khi ngủ anh thường cảm thấy như bị chìm sâu xuống nước. Anh phải cố gắng giãy giụa và la ú ớ, nhờ vợ anh ở gần bên đập mạnh vào người anh mới thức dậy được. Nếu anh nằm một mình không có ai mà gặp trường hợp này thì không biết ra sao. Anh có linh cảm như ngày cuối cùng của mình sắp tới rồi. Anh đã viết di chúc!

Bác sĩ cho anh vào bệnh viện một đêm để theo dõi giấc ngủ (Sleep Test). Họ khám phá ra anh bị một căn bệnh gọi là Sleep Apnea. Chứng bệnh này do phần cuối của lưỡi khi ngủ bị giãn ra, che kín cổ họng, gây ngạt thở. Anh bị những 28 lần nghẹt thở trong một phút!

Anh hiện phải đeo một cái máy trợ thở mỗi khi ngủ, tên là CPAP. Máy này giúp có làn hơi áp suất mạnh thổi làm thông khí quản, giúp thở đều.

Bệnh Sleep Apnea làm nghẹt thở, mỗi lần như vậy khi bệnh nhân đang ngủ sẽ bị đánh thức dậy để thở tiếp. Nếu bị thường xuyên quá sẽ không bao giờ có thể ngủ sâu, khiến bệnh nhân luôn mệt mỏi vì thiếu ngủ. Không những vậy có thể khiến những bệnh nhân vốn bị bệnh tim, bị tai biến mạch máu não chết bất thành linh khi ngủ. Bệnh nhân thường ngáy rất nhiều, ngáy đứt quãng. Anh cho Em biết đi đâu này để nếu Em thấy có người nào có triệu chứng tương tự thì giúp ý kiến cho người ấy tìm sự giúp đỡ của bác sĩ.(Có thể tìm hiểu về bệnh Sleep Apnea ở Google.)

Bây giờ anh hiểu nguyên nhân tại sao anh bị mất ngủ, tim đập không đều. Anh bị mấy chục năm mà không biết! Anh tạ ơn Trời đã cho anh sống được đến ngày hôm nay, suốt mấy chục năm bị ngạt thở. Giống như anh bị bóp cổ mỗi khi ngủ vậy!

Những ngày giáp Tết năm 1985, anh nghe tin đồn trong trại là sắp tới sẽ có một đợt đến mấy trăm người được về nhà. Anh khắp khởi trông đợi. Anh nhớ buổi chiều đó trời mưa nhẹ, anh em đang nấu nướng ở sân sau, khói bay lên cao. Anh chưa bao giờ thấy khói bay lên đẹp như vậy. Anh ngồi ở tầng giường trên trong phòng nhìn qua khe cửa sổ. Anh nghe thấy có anh bạn đang nói oang oang ở dưới. Anh nghe anh ấy đọc tên những người được về đợt này và trong đó có tên Vũ Thành An!

Cám ơn Trời ơn Trời cho tôi còn sống đây

Cám ơn Trời ơn Trời cho tôi còn phút này.

Ôi trong tôi hy vọng trào dâng

Sau bao năm thao thức đợi mong

Bỗng tâm hồn tôi thấy lâng lâng

Mâm sống nào đã nhú cuối mùa đông?^[20]

Đoàn tụi anh rời trại bằng xe tải tới gần ga xe lửa tại Hà Nội, bỏ đồ xuống vệ đường nơi ngủ qua đêm, chờ sáng mai sẽ được đưa lên tàu.

Anh nhớ được địa chỉ nhà của Em ở Hà Nội. Anh muốn đến thăm Em và cũng để cảm ơn ba mẹ Em nữa. Anh cùng với người bạn nữa là Kh. đã đi xích lô đến nhà Em tối hôm ấy, khi người Hà Nội đang chuẩn bị đón Tết. Thời tiết lạnh lạnh nhưng đường sá đông vui. Anh Kh. đã ghé Bưu điện để đánh điện tín về nhà báo tin ngày giờ về đến Saigon cho gia đình đi đón. Anh không báo để cho gia đình anh ngạc nhiên khi bất chợt anh về. Bọn anh sau đó cùng nhau vào tiệm phở, miếng ngon đầu tiên khi ra trại, thật là hạnh phúc. Không hiểu sao, khi ở Bưu điện cũng như ở tiệm phở, anh bạn Kh. đã vui vẻ giới thiệu anh với người chung quanh. Có nhiều người nghe tên Vũ Thành An tỏ ra biết và đến bắt tay chúc mừng anh được bình an. Anh ngạc nhiên tại sao ở ngoài Bắc lại biết đến tên anh là nhạc sĩ ở miền Nam cả hơn 10 năm trước đó?

Hồi ở trong trại, khi đi lao động, một hôm anh nghe văng vẳng có người hát một trong các bài hát của anh. Anh không hiểu tại sao ở miền Bắc lại có người biết đến bài hát ít người biết đó?

Khi anh đến nhà Em thì cũng đã hơi muộn, chắc khoảng 9 giờ tối. Bố mẹ Em đón anh trong ngạc nhiên và vui mừng. Cô chú nói Em đã đi lấy chồng. Anh rất tiếc đã không được gặp Em. Ông cụ bà cụ nói chuyện hỏi thăm chúng anh lâu lắm. Ông cụ bà cụ không ngờ chúng anh được về sớm như vậy!

Hai anh em được ngủ một đêm trong chăn ấm, êm và thơm! Khoảng 4 giờ sáng anh được đánh thức dậy. Khi ra tới cửa, bà cụ kín đáo dúi vào tay anh 100 đồng. Anh nhận tiền mà không biết là nó có giá trị rất lớn lúc bấy giờ! Món tiền này đã giúp các anh ăn uống thật thoải mái trên đường về nhà. Đây là món quà đầu tiên anh nhận được sau khi ra trại.

Hôm nay hãy tưởng lại những ngày đó, anh thật lòng cảm ơn Em, cảm ơn bố mẹ Em, đặc biệt là mẹ Em. Món quà của bà cụ sau này sẽ cùng lên Thiên Đàng với anh.

Một hôm anh tình cờ đọc được bài thơ Thần nhan sắc của họa sĩ Nguyễn Văn Nhó. Anh chợt nhớ đến Em. Em đúng là hiện thân của vẻ đẹp thanh khiết trong bài thơ Thần nhan sắc nên anh đã quyết định phổ nhạc bài thơ này để dành tặng Em:

Khi Em đẹp Em là Thần nhan sắc

Ngẩn ngơ chiêm bên lạ nước tương tư

Với tâm từ ấp ủ nét anh thư

Tình yêu đã nhiệm màu qua cây cỏ.

Khi Em đẹp Em là Thần nhan sắc

Ngủ trong dòng lệ khổ của nhân gian

Cuối con đường đây hoa nở bất an

Thương xót đời thơ lòng Em mát dịu.

Tay nắn bờ hoa, thương đời ngấn ngủi

Tấm lòng hân hoan ru kẻ ưu phiền

Kẻ ưu phiền cùng trăm nỗi oan khiên

Em đau khổ bởi lòng từ bi vô hạn.

Khi Em đẹp Em là Thần nhan sắc

Là muôn đời lóng lánh giữa trăng sao

Dòng suối ngọt ngào chảy mãi trên cao

Cứu vớt khổ đau Em thị hiện.

Khi khởi nguyên huyền diệu đã kết tinh

Qua mẹ cha tác tạo nên thân xác

Tâm hồn Em thiên thần từ cao xuống

Trong Khôì Tình Yêu ôi nhiệm màu...

Cầu mong Em luôn được hạnh phúc.

^[20] Ca từ trong ca khúc Cảm ơn Trời cảm ơn đời.

TÌNH THƯ THỨ MƯỜI MỘT

Nếu xa em là yêu em,

Anh cũng đành biến mất...

Em yêu dấu,

Tết năm 1985 anh lại được đón Xuân cùng với đại gia đình anh sau mười năm xa nhà. Thật khó để Em hiểu được cảm xúc của anh khi đó.

Mười năm chờ phút giây này

Thiên thu từ phút giây này

Hôn ta mở cửa đón Xuân,

Tình yêu đây trái tim này.

Mênh mông rộng bốn phương trời

Long đong là kiếp con người

Một đời vất vả ngược xuôi

Chẳng qua một làn mây trôi!^[21]

Về tới nhà anh được chào đón nồng nhiệt bởi Cậu Mợ, các anh chị em và cả những bạn bè thân thiết.

Đặc biệt có anh Phạm Huy Trung, bạn thân với anh thời trung học, là người đầu tiên đến thăm anh. Khi ra về anh Trung còn cẩn thận dúi cho anh ít tiền để tiêu vặt. Và hơn tất cả, anh ấy đã dẫn anh đến giới thiệu với Em. Lần đầu tiên gặp Em, anh đã giật mình! Sao Em lại giống người của Tình khúc thứ nhất đến vậy! Anh đã bị Em đốn ngã ngay từ phút đầu tiên ấy!

Em đã tốt nghiệp bác sĩ Y khoa nhưng không đi làm. Tất cả thời gian rảnh Em dành để đi học cắm hoa, nấu ăn... và chờ ngày sang định cư với gia đình tại Hoa Kỳ.

Em vui vẻ chào đón anh và rồi dần dần anh được gặp Em thường xuyên hơn. Em đã cho anh những giây phút bình yên sau những buổi anh đi dạy kèm tư gia môn Anh văn cho các trẻ nhỏ, thu nhập tạm sống nhưng mệt mỏi! Em đã nấu cơm cho anh ăn, cho anh có lại những cảm xúc mà anh đã mất đi từ nhiều năm. Tuy vậy, chúng ta vẫn giữ cho nhau sự quý trọng. Nhờ sự đắm thắm của Em, dần dần vết thương tâm hồn của anh đã hồi phục. Anh lấy lại được niềm vui. Tất cả niềm vui, niềm hạnh phúc này anh đã viết trong Bài không tên số 28:

Anh cảm ơn em những ngày vui

Anh cảm ơn em mỗi tình si

Thời gian ngỡ ngàng khóa lấp đi

Tưởng như vẫn còn tuổi xuân thì

Ngạt ngào hương thiên lý.

Ta đã trao nhau phút đầu tiên

Ta đã trao nhau nỗi niềm riêng

Giọt nước mắt nào nhỏ tiễn ai

Niềm thương xót nào đã đoái hoài

Từ Trời cao rơi xuống đời.

Anh yêu em như yêu dòng sữa ngọt ngào

Từ giây phút đầu nghiêng nghiêng cúi chào

Anh yêu em như yêu dòng nhạc thời gian

Mong tình cảm dạt dào đừng tan.

Cho đến trăm năm vẫn còn say

Xin đến trăm năm không rời tay

Sợi dây vô hình cột chúng ta

Tình yêu vững bền sẽ mãi là

Và nghìn năm không xóa nhòa...

Mới quen nhau thì Em có dịp cùng bạn bè đi chơi Đà Lạt mấy ngày. Em đã tin tưởng trao anh chìa khóa nhà để anh tự vào khi Em đi vắng. Ở nhà chờ Em trong niềm nhớ, anh đã cảm hứng viết bài hát đầu tiên cho Em. Đó là Bài không tên số 14 – Đà Lạt xanh:

Đà Lạt xanh trong in dấu chân em hồng

Đà Lạt nắng say đắm tô thò con gái

Đà Lạt mù sương mộng mơ sóng cuộn cuộn

Tình yêu mới chớm mở nguồn đôi mắt sáng.

Nụ cười em tươi mơ có nhau trong đời

Kỷ niệm ngất ngây bao nhiêu điều vui mới

Saigon mù khơi tình vui có anh đợi

Đợi trong nỗi khắc khoải của tình anh chơi vơi.

Em có biết đẹp nhất một đóa hoa

Là tình yêu, tình yêu của chúng ta?

Em đã đến trong khi anh không ngờ

Và như thế chẳng lẽ một giấc mơ?

Tình hồng anh trao như máu anh đang hồng.

Nhịp đập trái tim vẫn chia đều sự sống.

Mặn nồng dòng sông chảy ra đến vô cùng

Tặng em tất cả nhiệm màu trong không trung...

Một kỷ niệm khó quên với anh đó là khi cháu Thái An 12 tuổi – con trai duy nhất của anh bị bệnh sốt xuất huyết. Lúc đó thành phố đang có dịch sốt xuất huyết rất nguy hiểm, bệnh viện đầy kín người, bệnh nhân chờ cả đêm tại bệnh viện Nhi Đồng vẫn chưa được chữa trị. Mới sáng sớm anh đã đến để cầu cứu Em. Em đã cùng anh chạy vội đến bệnh viện. Nhờ sự quen biết của Em, cháu đã được chữa trị nhanh chóng. Em còn đôn đáo chạy khắp nơi để tìm mua bằng được chai nước biển thật tốt về để truyền cho cháu. Nếu không có Em thì anh cũng không biết việc gì sẽ xảy ra nữa! Em là ân nhân của anh. Em là tặng phẩm từ Trời – Bài không tên số 29:

Em là tặng phẩm từ Trời

Đã cho tôi hạnh phúc hôm nay

Khi nào trái đất vẫn quay

Mong chân tình này vẫn vậy.

Em là tặng phẩm từ Trời

Đã cho tôi cảm hứng khôn nguôi

Khi còn hơi ấm trên môi

Em vẫn là của tôi...

Chúng ta thân nhau nhưng tương lai thì vô định. Em đã nhiều lần khóc trong tay anh. Trong Em luôn có sự dằn vặt giữa đi hay ở. Đi thì mất nhau, ở lại thì đánh mất tương lai xán lạn đang chờ đón. Nhưng trong sự khắc khoải đó, chúng ta vẫn yêu nhau và anh đã viết Bài không tên số 37:

Rưng rưng lệ ướt mi

Chênh vênh một bước đi

Lang thang ngày tháng xuân thì.

Đi đâu tìm kiếm chi

Vui đâu được mấy khi

Trăm năm đâu dài nữa!

Vẫn như đang còn thơ

Vẫn mơ mộng mộng mơ

Vẫn ta xưa người cũ.

Chỉ là một chiếc lá

Theo tháng năm vật vờ

Rơi rụng vào hư vô.

Tình yêu có từ đâu? Bao giờ?

Tình yêu đến rồi đi bất ngờ

Đời như vẫn còn đang ngóng chờ

Người sao vẫn còn nhớ hững hờ.

Cho nhau cả nỗi đau

Đau đau để nhớ nhau

Lâng lâng ngày tháng bạc đầu.

Đi đâu tìm kiếm nhau

Vui trong cả nỗi đau

Trăm năm vươn mình sống.

Vẫn yêu là còn thơ

Vẫn mơ mộng mộng mơ

Vẫn ta xưa ngày cũ.

Mừng được là chiếc lá

Trong ngất ngây vũ trụ

Hòa quyện vào thiên thu.

Tình yêu có từ đâu? Bao giờ?

Tình yêu đến rồi đi bất ngờ

Đời như vẫn còn đang ngóng chờ

Người sao vẫn còn nhớ hững hờ.

Quả thật chuyện của chúng ta đã không có đoạn kết. Trước khi Em gặp anh, Em vui đón đợi tương lai tươi sáng. Bây giờ gặp anh, Em không còn nguyên vẹn niềm vui đó nữa! Anh phải trả lại cho em cuộc sống yên vui thôi: Anh đành biến mất – Bài không tên số 22.

Nếu xa em là yêu em, anh cũng đành biến mất thôi!

Anh biến mất thôi để trả lại em cuộc sống tự do

Để trả lại em niềm vui đợi chờ giấc mộng còn xanh mơ

Trả lại em cuộc sống yên vui với tiếng cười vời vợi.

Trả lại em mộng ước nơi xa đường tương lai rộng phoir phoir

Bước thong dong đường em, ấm êm một số phận

Anh thật lòng cầu chúc cho em.

Nếu yêu em là xa em, anh cũng đành biến mất thôi

Anh biến mất thôi để trả lại em cuộc sống thanh thoi

Để trả lại em ngày tháng tuyệt vời đôi mắt ngời xinh tươi

Trả lại em lời nói đơn sơ với tấm lòng rộng mở

Trả lại em vọng ngóng xa xôi một tương lai đầy ánh sáng

Bước đi trên đường hoa, ấm vui hạnh phúc thật

Anh thật lòng cầu chúc cho em.

Em đã ra đi và anh cũng ra đi.

Cầu mong Em luôn được bình yên.

[\[21\]](#) Ca từ trong ca khúc Mở cửa đón Xuân.

TÌNH THƯ THỨ MƯỜI HAI

Có một lần mất mát

Mới thương người đơn độc

Em yêu dấu,

Năm 1986, anh được anh Phạm Huy Trung giới thiệu vào sinh hoạt văn nghệ. Trong khi đi sinh hoạt, anh có quen anh Nguyễn Tấn Xuân. Anh Xuân có sáng tác vài ca khúc và cả làm thơ nữa. Anh Tấn Xuân lúc đó làm công việc chính là sơn lại các khung sườn xe đạp cũ. Trên sân nhà anh lúc nào cũng có cả chục khung xe được anh Tấn Xuân sơn lại mới. Đối với anh, anh chị Nguyễn Tấn Xuân lúc đó có cuộc sống quá vững. Nhà anh chị mặt tiền ở quận Bình Thạnh, trước nhà có một cái hiên đang để trống (hiên này ngang khoảng 3m, sâu hơn 1m). Anh nhìn hiên nhà mà rất thèm và ước giá như mình có được chỗ này!

Số là từ khi về nhà năm 1985, anh phải tá túc ở nhà Cậu anh. Nhà Cậu anh hồi đó tất cả con cháu gần hai mươi người đều trở về ở chung nên rất chật chội. Cậu anh đã già nhưng cố gắng mua cây gỗ về tự tay đóng cho anh một tầng gác nhỏ áp sát mái ngói. Mỗi tối anh trèo lên căn gác bằng một cái thang gỗ nhỏ để vào chỗ nằm nghỉ. Vào mùa mưa thì bị dột, mùa nắng thì thật là nóng. Có một hôm anh bị một loại côn trùng gì đó rất lạ cắn sưng to cả bàn chân.

Do vậy, anh đã nói với anh Tấn Xuân cho anh thuê hiên nhà để quây lại làm chỗ nghỉ. Anh Xuân lúc đầu nghe anh nói không trả lời gì. Anh tưởng anh ấy từ chối nên cũng không dám nhắc lại. Vài ngày sau anh Xuân hỏi anh: “Anh có muốn lấy vợ không? Anh có vợ thì có chỗ ngủ tốt đẹp hơn mái hiên này nhiều”. Anh nghe xong không dám trả lời gì.

Khi đi xa về, nhiều bạn bè, thân hữu biết gia đình anh đổ vỡ nên đã có nhiều người muốn mai mối, giới thiệu vợ cho anh. Tất cả đều vì thương anh, muốn anh xây dựng lại cuộc đời.

Bản thân anh sau khi được rửa tội theo Đạo Công giáo năm 1981, anh đã tự nhủ sẽ dùng thời gian còn lại phục vụ Chúa. Cách cụ thể nhất là đi tu làm Linh mục. Anh đã ký giấy từ ly dị ngay khi còn trong trại để vợ con anh được đi định cư tại Hoa Kỳ.

Rồi có một lần trên đường đi tìm đường Tu, anh xuống Dòng Châu Sơn ở Củ Chi nghỉ lại một đêm. Trong số những vị cùng đường đi tìm đường Tu với anh hôm đó, có vị đã thành công và sau này trở thành Linh mục Ân Đức rất nổi tiếng với bài Dấu ấn tình yêu. Trên đường về anh có hỏi một vị khách đi chung rằng anh nên tiếp tục tìm đường đi tu hay nên lập gia đình. Vị ấy khuyên anh nên đi lấy vợ! Không biết có phải là định mệnh không? Vị cho anh lời khuyên sau này đã bỏ tu đi lấy vợ!

Và rồi anh đã gặp Em.

Những lúc vui Em thường kể lại duyên có mà Em không ý gặp anh. Em có hai người bạn rất thân, đó là chị Huê – vợ anh Tấn Xuân và chị Hộ. Cả hai đều có ước muốn Em được hạnh phúc cho nên đã xuống nhà em ở Bà Quẹo nhiều lần để nói với Em là muốn giới thiệu cho Em một người.

Khởi đầu Em không chịu vì Em không muốn lấy chồng nữa! Đến lần thứ năm, sau khi chị Huê nhắc lại việc giới thiệu người cho Em thì lúc đó Em có hỏi: “Thế ông ấy có đẹp trai không?”. Chị Huê nói: “Anh ấy đẹp!”. Em đáp lại: “Em không tin! Đi lao động 10 năm làm sao còn đẹp được!”. Thế nhưng chị Huê quả quyết xác nhận: “Ông An còn đẹp lắm!”. Em lại hỏi thêm: “Thế da ông ấy có trắng không?”. Chị Huê lại nói: “Da anh này trắng lắm!”. Em cũng bán tín bán nghi nhưng rồi cuối cùng thì Em cũng ưng thuận để vợ chồng anh Tấn Xuân đưa anh xuống giới thiệu với Em.

Lúc xuống chơi nhà Em, anh cứ luôn nhắc đến việc đi tu khiến Em hơi bức mình. Đi tán vợ mà cứ nói chuyện đi tu! (Có lẽ nhờ vậy mà sau này Em đã ký giấy đồng ý để anh đi học làm Phó Tế).

Em có biết vì sao anh chọn Em không? Em là người đẹp nhất trong số những người tình trước đây của anh. Một người thân của anh từng so sánh Em với T.T.H. – một tài tử điện ảnh nổi tiếng ở Saigon trong thập niên 1960 – 1970. Em rất ngay chính. Chồng mất năm 1972, Em đã ở vậy nuôi hai con suốt gần 15 năm. Cho đến khi gặp anh năm 1986, cuộc sống của Em không hề có bất cứ đi đâu tiếng gì. Em lại là người giỏi giang, rất chịu khó, đã vất vả kiếm sống và tự xây dựng được sự nghiệp bằng chính khả năng của mình. Lại nữa Em là người hiền hậu, anh tin là chúng ta sẽ sống trong bình an. Thế là sau hơn một năm thăng trầm, chúng ta trở thành vợ chồng. Anh đã quyết định sống cuộc sống bình yên cùng với người vợ hiền Trời dành sẵn cho mình.

Khi sống với anh, Em đã hy sinh rất nhiều! Em đã cho anh cơ hội để anh thực hiện được những hoài bão cuối cùng. Em hy sinh những niềm hạnh phúc riêng để anh có thể đi xa hoạt động phụng sự xã hội.

Anh cảm ơn Em.

TÌNH THƯ THỨ MƯỜI BA

Có oản mình đón đau,

Mới hiểu được tình yêu!

Em yêu dấu,

Vào một ngày cuối tháng 12 năm 1974, có cấp trên đến thăm Bộ Thông tin. Anh đứng trên hành lang ngoài văn phòng nhìn xuống thấy mấy vị khách ở dưới nói chuyện với nhau rất khẩn thiết. Anh linh tính như có một biến cố rất lớn sắp xảy ra! Anh tự hỏi các vị này rồi sau sẽ ra sao? Mình sẽ ra sao? Nhìn vách tường thẳng đứng trước mắt, anh có cảm tưởng như mình là con thạch sùng đang bò trên vách dựng này và một câu hát chọt vang lên:

Ta lần mò leo mãi, không qua được vách sần...

Lúc đó anh 31 tuổi, đang được hưởng những điều mà nhiều người phải mơ ước. Về tài chính thì anh cũng khá rủng rỉnh, từ năm 1965 đã nhận lương Phóng viên, nhận nhuận bút làm Trưởng Chương trình Nhạc chủ đề, có lương dạy học trường Trung học Hưng Đạo (Anh dạy môn Giảng Văn bậc Trung học Đệ Nhất cấp) và những khoản thu tác quyền khác.

Về danh vọng, anh đã có một chút tên từ năm mới 22 tuổi qua bài Tình khúc thứ nhất và những Bài không tên. Về quyền lực, anh cũng được nể mề, trải đôi chút, cũng có nhân viên, có tài xế, được nhiều người trọng vọng. Chỉ riêng về tình yêu, anh đã trải qua nhiều mối tình nhưng không có mối

tình nào đem lại hạnh phúc. Và cuối cùng, không đi đâu nào mang lại hạnh phúc mà chỉ đem đến nỗi sầu.

Tương đối thành công như vậy nhưng khát vọng vẫn chưa đạt được!

Ước vọng ngày thơ ấu, chưa xin được chút nào

Suốt đời còn ước ao, khát vọng còn cầu cào.

Đã nửa cuộc đời, đã đi những bước dài thành công, thế nhưng vẫn cảm thấy mình mất phương hướng!

Ô hay! Tại sao ta sống chốn này?

Quay cuồng mãi hoài, có gì vui?

Thế là anh đang suy tư về một bài hát cho chính đời anh!

Ta lăn mò leo mãi, không qua được vách sâu

Ta tìm một tiếng yêu, thấy toàn là sâu đau

Ước vọng ngày thơ ấu, chưa xin được chút nào

Suốt đời còn ước ao, khát vọng còn cầu cào

Ôi thôi, đời ta phung phí trong cơn buồn phiền

Ta xin thắp ngày rồi bình yên

Ô hay tại sao ta sống chốn này

Quay cuồng mãi hoài, có gì vui?

Nhưng bài hát đã ngừng ở đây, không viết tiếp được!

Gần hai mươi năm sau... Năm 1993, Em và anh cùng hai con định cư tại Portland, Oregon, Hoa Kỳ. Trong căn phòng nhìn ra ngoài trời mưa tuyết lạnh giá, sau khi trải qua một giai đoạn đau thương, anh viết tiếp và hoàn thành bài hát *Đời đá vàng*:

Có một lần mất mát, mới thương người đơn độc

Có oằn mình đón đau, mới hiểu được tình yêu

Qua đêm đê mưa tuyết, mới vui ngày nắng về

Có một thời khóc than, mới hiểu đời đá vàng.

Lời hát *Có một lần mất mát, mới thương người đơn độc* là lời cảm thông của anh dành cho Em – người vợ của anh. Em đã mất chồng khi còn quá trẻ, đã một mình đơn độc, bươn chải nuôi dạy hai đứa con khôn lớn trong suốt 15 năm trước khi gặp anh. Trong suốt bao năm chiến tranh, với bao mất mát, nhưng Em vẫn vững vàng chịu đựng và trung trinh sống.

Để hoàn thành được bài hát này, anh đã qua nhiều mối tình đau, đã cảm nhận hết được những nỗi đau của một kiếp người! Anh còn hiểu thêm được trận đòn kinh khiếp mà Chúa Giêsu đã phải gánh chịu chỉ vì Yêu Thương loài người.

Có oằn mình đón đau, mới hiểu được Tình Yêu!

Đúng như vậy đó Em, chỉ có khi nào chúng ta vượt qua những gian nan trong cuộc đời, chúng ta sẽ hiểu rõ giá trị và trân trọng cuộc sống mà ta đang có!

Có một thời khóc than mới hiểu đời đá vàng.

Đến năm 2002, trước khi được chịu chức Phó Tế, anh đã viết thêm:

Xuống tận cùng dưới đáy, mới thấy mệnh mông rộng cỡ

Hãy mở lòng chúng ta, đón nhận biển Tình Yêu

Có nghìn lân tha thứ cũng chưa là ái từ

Hãy cảm tạ biết ơn, có được đời đá vàng.

38 năm sau khi viết lời đầu tiên, qua nhiều bước thăng trầm, được sống trong Ân Nghĩa của Chúa, anh mới biết cảm tạ ngay cả những đau khổ. Bởi vì chính nhờ những đau khổ đó, anh mới vươn lên được như ngày hôm nay.

Cầu mong Em luôn được bình an.

TÌNH THƯ THỨ MƯỜI BỐN

Lòng người như lá úa trong cơn mưa chiều

Nhiều cơn gió cuốn xoay xoay trong hồn

Và cơn đau này... vẫn còn đây!

Em yêu dấu,

Em từng hỏi anh: “Nguyên do nào khiến anh bước chân vào con đường nghệ thuật và tại sao anh viết ra những bản tình ca buồn đến thế?”.

Để trả lời câu hỏi của Em, Anh xin nói thế này: “Anh nghĩ đó chính là tặng phẩm quý giá mà Tạo hóa đã ban tặng cho anh!”. Anh không hề theo học ở trường âm nhạc chuyên nghiệp nào. Gia đình anh cũng không phải gia đình làm nghệ thuật. Ông nội anh chỉ là một nông dân chất phác. Cậu anh cũng không phải nghệ sĩ nhưng ông rất yêu nghệ thuật. Ông biết làm thơ và đặc biệt rất mê âm nhạc! Giọng hát làm mê hoặc ông chính là của ca sĩ Thanh Thúy. Do vậy, khi anh chưa được 10 tuổi, ông đã mua cho anh cây đàn Mandoline và anh đã mò mẫm tự học chơi chiếc đàn này từ hồi đó. Sau này khi học Trung học, anh có được học những giờ Âm nhạc do thầy phụ trách là nhạc sĩ Chung Quân như anh đã kể.

Khi còn nhỏ tên anh là Vũ Thành. Đến khi vào Nam năm 1954, Cậu anh đi làm Giấy khai sinh lại và đã thêm vào chữ An. Sở dĩ ông đặt như thế là vì ông muốn tên anh có thể đứng đầu trong mọi danh sách. Ông bảo: “Nếu con đi thi thì Cậu muốn được nghe tên con đầu tiên khi công bố kết

quả!”. Cậu anh cũng muốn có con trai làm nghệ thuật nên ông đã đặt tên cho cậu em trai kế anh là Vũ Xuân Bính. Em có biết vì sao là Xuân Bính không? Xuân Bính là ghép từ Xuân Diệu và Nguyễn Bính (vì ông rất mê thơ của hai nhà thơ này!). Cậu anh ở trong quân ngũ nên thường xuyên phải xa nhà. Nhưng ông luôn mang theo quân trang một máy Radio đèn điện tử hiệu Philips do Hòa Lan sản xuất để nghe nhạc trên sóng phát thanh. Về sau này ông còn dùng thêm máy cassette băng từ để nghe nhạc nữa!

Hôm nào anh đi học về, chưa vào nhà mà nghe tiếng nhạc mở lớn từ bên trong vọng ra và đặc biệt là nghe giọng hát liêu trai của ca sĩ Thanh Thúy thì anh biết ngay là Cậu anh được về phép thăm nhà. Những hôm ấy nhà thật vui, thật hạnh phúc. Không chỉ Cậu anh thích giọng hát của ca sĩ Thanh Thúy mà phải nói h ồi đó anh cũng rất mê Thanh Thúy nữa! Tuy nhiên anh may mắn hơn những người khác mà cũng có thể nói là “li ều” hơn người khác là anh đã dám đến gõ cửa nhà th ần tượng của mình để xin được gặp!

Năm 1960, lúc ấy ca sĩ Thanh Thúy đã là giọng hát ăn khách tại các phòng trà nổi tiếng ở Saigon! Trong khi đó anh chỉ là cậu học trò 17 tuổi mà lại dám đến gõ cửa nhà cô (lúc đó ở đường Cao Thắng) chỉ để tặng những ca khúc đơn sơ của mình. Vây mà chị Thúy cũng vui vẻ tiếp và nhận những bản thảo của anh cho dù chị chưa bao giờ hát! Dầu vậy, anh rất quý đức tính khiêm nhượng và sự bình dị của chị! Nổi tiếng nhưng không xa cách với mọi người. Và thật may mắn, sau này anh có dịp mời được ca sĩ Thanh Thúy cộng tác với anh trong các chương trình âm nhạc do anh thực hiện.

Đến năm 1965, anh đã bắt đầu con đường nghệ thuật của mình bằng bài hát Tình khúc thứ nhất, lời thơ Nguyễn Đình Toàn. Bài hát này đã được chính anh Toàn hát lần đầu tiên trong Chương trình Văn học Nghệ thuật của Đài phát thanh Saigon, khi ấy nhạc sĩ Nhật Bằng là người đệm đàn guitare. Bài hát đã được nhiều người thích ngay từ lần đầu tiên được phát thanh qua làn sóng điện. Sau đó anh Toàn đã bàn với anh là cùng nhau làm Chương trình Nhạc chủ đề và phân công trách nhiệm. Anh Toàn chịu trách nhiệm viết Lời giới thiệu còn anh đứng tên Trưởng Ban có trách nhiệm mời ca sĩ, nhạc sĩ và đi đầu hành việc thu âm chương trình cũng như làm bảng trả thù lao cho các anh em ca sĩ, nhạc sĩ tham gia. Thù lao khi đó có thể gọi là khá lớn, mỗi lần thu thanh ca sĩ và nhạc sĩ được trả như nhau là 200 đồng (lúc đó một tô phở giá 10 đồng).

Ca sĩ Lê Thu là người đầu tiên hát Tình khúc thứ nhất trên Chương trình Nhạc chủ đề với phần đệm Piano phóng túng của nhạc sĩ Nghiêm Phú Phi (lúc đó ông đang là Giám đốc trường Quốc gia Âm nhạc Saigon). Giờ nhớ lại buổi thu âm hôm ấy, anh vẫn còn cảm nhận được sự xuất thần của ca sĩ Lê Thu khi hát bài hát này! Chỉ với một lần thu âm duy nhất, Lê Thu đã xuất sắc thể hiện được chất phiêu lãng của ca khúc bằng phong cách riêng rất độc đáo.

Chương trình Nhạc chủ đề được thu thanh vào trưa thứ Hai hàng tuần để phát vào lúc 10 giờ 15 mỗi tối thứ Sáu và phát lại vào 1 giờ đêm Chủ nhật. Chương trình được nhiều thính giả theo dõi và gửi Thư yêu cầu. Về Ban nhạc phụ trách, ngoài nhạc sĩ Nghiêm Phú Phi còn có sự tham gia các nhạc sĩ khác như Nhật Bằng, Nguyễn Hiền..., tiếng kèn Clarinet của nhạc sĩ Đỗ Thiều. Về ca sĩ tham gia, thường xuyên có cô Thái Thanh và các ca sĩ khác như Bạch Tuyết (em ca sĩ Mai Hương), ca sĩ Duy Trác... Về nội

dung, mỗi tuần Chương trình giới thiệu về các tác phẩm của một nhạc sĩ hoặc giới thiệu một giọng hát hay.

Giữa năm 1965, anh có dịp lên Đà Lạt chơi và đã được nghe dòng nhạc tuyệt vời của một nhạc sĩ trẻ. Đó là nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, khi đó anh Sơn đang sống tại thành phố thơ mộng này. Khi trở về Saigon, anh đã bàn bạc với mọi người trong Chương trình. Sau đó, các anh đã liên tiếp giới thiệu các ca khúc Da vàng của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn trong hai Chương trình Nhạc chủ đề Anh còn nhớ một cảm giác thăng thốt khi nghe ca khúc Ca dao Mẹ trong khi thu âm Chương trình. Có thể nói sau khi phát thanh Chương trình, nhiều thính giả tiếp nhận ca khúc Da vàng với thái độ khá rụt rè. Nhưng sau đó, Trịnh Công Sơn đã trở nên nổi tiếng rất nhanh chóng như Em biết.

Cuối năm 1965, anh có dịp mời ca sĩ Thanh Thúy tham gia Chương trình. Sau khi thu thanh xong cả nhóm đi ra quán trà gần Đài Phát thanh để giải khát. Anh gọi ly Hồng Trà và bất ngờ thay Thanh Thúy đã múc một thìa đường cho vào ly và khuấy cho anh. Một cử chỉ thân thiện tự nhiên nhưng làm anh rất cảm động và nhớ mãi. Thần tượng của thời tuổi trẻ đã khuấy đường cho ly trà của mình!

Năm 1966, các anh tổ chức Kỷ niệm một năm Chương trình Nhạc chủ đề Buổi tiệc được tổ chức tại Nhà hàng Ánh Hồng ở đường Nguyễn Minh Chiều, Phú Nhuận (nay là Nguyễn Trọng Tuyển) sát đường ray xe lửa, chuyên bán Bò Bảy Món. Hôm ấy anh nhờ được ca sĩ Duy Trác lái chiếc xe Lambretta đi đón Cậu anh đến cùng tham dự. Anh đã xếp chỗ cho ông được ngồi gần ngay thần tượng của mình là ca sĩ Thanh Thúy. Anh nghĩ chắc hôm ấy ông vui lắm! Bây giờ ông đã lên Trời và chắc đang đợi anh nơi ấy. (Lúc đó anh mới 22 tuổi và Cậu anh 44 tuổi).

Từ khi mới bắt đầu, Chương trình Nhạc chủ đề đã được các thính giả yêu thích và trở nên rất nổi tiếng. Chương trình từ đó vẫn giữ được phong độ cho đến tháng 4 năm 1967 phải ngưng lại vì anh đi nhập ngũ, còn anh Toàn quá bận rộn với nhiều công việc khác. Mấy tháng sau, khi anh đang còn trong Quân trường thì anh Toàn có tiếp tục cho làm lại Chương trình.

Em yêu dấu,

Đến giữa năm 1968, anh may mắn được trở lại Đài Phát thanh Saigon làm việc. Bên cạnh đó, anh tiếp tục học và hoàn thành Chương trình Cử nhân Luật tại Luật khoa Saigon. Trong thời gian này, anh đã thực hiện Chương trình Vũ Thành An tại Đài phát thanh Quân đội. Và cũng chính qua Chương trình này, anh có cơ hội để tự khẳng định khả năng của mình.

Lúc này anh đã hoàn thành Bài không tên số 2 và anh đang tìm ca sĩ để giới thiệu ca khúc này. Anh đã nghĩ đến nhiều người, trong đó có ca sĩ Lệ Thu. Rồi bất chợt anh nhớ đến Thanh Lan. Thật ra, anh đã để ý Thanh Lan từ năm 1965 hoặc năm 1966, khoảng đó. Lần ấy, Thanh Lan hát trong một buổi trình diễn của Đoàn Văn nghệ Sinh viên Học sinh Nguồn Sống của Nghiêm Phú Phát (em nhạc sĩ Nghiêm Phú Phi) tại trường Quốc gia Âm nhạc Saigon. Giọng hát và phong thái trẻ trung, vui tươi của Thanh Lan đã làm sống động buổi sinh hoạt văn nghệ hôm đó. Do vậy, anh đã quyết định mời Thanh Lan thu âm lần đầu tiên và giới thiệu Bài không tên số 2 trên sóng phát thanh của Đài phát thanh Quân đội trong Chương trình nhạc Vũ Thành An vào năm 1969.

Bài không tên số 2 với tiếng hát trẻ trung của Thanh Lan đã được thính giả hưởng ứng nồng nhiệt. Thế là anh mạnh dạn giới thiệu những bài không tên kế tiếp (Bài không tên số 4, số 6...) cho đến tất cả là 10 bài không tên trong các chương trình sau đó. Vậy là anh đã hoàn tất tuyển tập

Những bài không tên, nhạc và lời Vũ Thành An, vào năm 1970. Sau đó ấn phẩm Những bài không tên đã ra mắt mọi người do Hiện Đại tổng phát hành (44/5 Công Lý - nay là Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Saigon).

Anh cảm ơn Tạo hóa đã ban tặng tặng phẩm quý giá cho anh.

Anh cảm ơn Em đã cho anh những cảm xúc mạnh mẽ từ tình yêu chân thật để anh viết nên những bài tình ca này!

Cầu mong Em luôn được bình an.

TÌNH THƯ TẠM BIỆT

Ngày mai rồi mình cũng già

Nhưng đời người không thể hết...

Em yêu dấu,

Tháng 7 năm 2002, anh được mời tham dự Đại hội Giới Trẻ Thế Giới tại Toronto, Canada. Dịp này anh có mang theo nhiều CD, trong đó có 3 CD Thánh Ca: Teresa Oí, Mẹ rất Thánh và Con nâng tâm hồn lên tới Chúa. Nhiều bạn trẻ đã ủng hộ nhiệt tình 3 CD này. Anh nghĩ không thể dùng cho riêng mình số tiền đã bán được từ các CD Thánh Ca, nên quyết định dành số tiền đó làm việc từ thiện.

Trong khoảng thời gian đi học tập cải tạo ở miền Bắc, anh đã được rất nhiều anh em giúp đỡ, từ những chén cơm đến vài viên đường. Một chút no lòng trong lúc đói khát, anh không thể nào quên được. Rồi sau này trên bước đường định cư ở Mỹ, anh cũng được rất nhiều bạn bè giúp đỡ, không biết có thể lấy gì đền ơn họ.

Anh cảm ơn Em đã đồng ý cho anh đi học để trở thành Phó Tế đạo Công giáo. Được dâng mình cho Chúa là ước vọng của anh từ năm 1981 khi anh tìm thấy ý nghĩa của cuộc đời. Đó là sống vì người khác. Nhiệm vụ Phó Tế là đi phục vụ. Anh tạ ơn Trời đã cho anh được làm từ thiện giúp đỡ các cụ già. Anh cảm ơn các thân hữu đã cùng với anh trong Sứ Vụ Teresa từ năm 2002 đến nay. Anh hân hạnh đã có dịp để báo đáp biết bao Ôn Lành

anh nhận từ Thiên Chúa qua những ân nhân của anh. Những ân nhân mấy chục năm từ những ngày trong trại cho đến sau này khi bắt đầu cuộc sống mới tại Mỹ. Anh rất vui vẫn tiếp tục được giúp các cụ cao niên trong khi chính anh cũng đã ở trong độ tuổi trên 70.

Ngày mai rồi mình cũng già

Không thể nào níu lại nữa!

Ngày xưa như mới hôm qua

Một đóa hoa trong cơn phong ba.

Thời gian tựa cánh chim bay

Tiếng cầu kinh đời đời vẫn vầy

Từ nghìn trùng ta gặp nhau đây

Rồi thiên thu mãi mãi sum vầy.

Ngày mai rồi mình cũng già

Thân thể này sẽ tàn úa

Được thua thì cũng thế thôi

Lời nói yêu xin trao cho nhau.

Còn dăm ngày nữa vui chơi

Hãy nhìn xem vẻ đẹp cõi đời

Được làm người ôi kỳ diệu thay

Tạ ơn trên ta sống chốn này.

Ngày mai rồi mình cũng già

Nhưng đời người không thể hết

Hôn ta là đốm tinh hoa

Về viễn phương bay xa bay xa. [\[22\]](#)

Anh vẫn nhớ câu ca dao Mọi anh vẫn thường hay hát: Thương người như thể thương thân. Chúng ta hãy sống nhân ái với nhau. Hãy chia sẻ miếng cơm, manh áo với những người nghèo khó cơ hàn. Một mai chúng ta ra đi cũng chẳng thể đem theo được gì. Vậy hãy mở rộng vòng tay nhân ái với đồng loại cho tâm hồn được menh mông và để ấm lòng nhau. Người sẽ biết ơn, Trời sẽ thưởng công.

Thương người như thể thương thân

Xin ai hạnh phúc dư đầy

Chia cho người quá đau khổ

Một miếng cơm, một tấm áo.

Mai rồi cũng phải ra đi

Lâu rồi cũng phải đi thôi!

Bao năm chỉ sống cho mình

Xuôi tay rồi chẳng còn gì

Cũng đành về với tay không.

Một trăm năm là kiếp người

Khổ đau kia luôn chông chất

Cùng sẻ chia một chút tình

Một chút tình ấm lòng nhau.

Tâm hồn sẽ rộng mênh mông

Khi mình biết mở tay ôm

Ôm ai nghèo khó cơ hàn

Thương ai sâu khổ hơn mình.

Người biết ơn, Trời thưởng công

Người biết ơn, Trời thưởng công

Người biết ơn, Trời thưởng công.^[23]

Nếu tính từ năm 2005 là thời điểm anh về thăm lại Việt Nam lần đầu tiên thì cho đến nay anh đã về quê nhà được 10 lần. Anh cũng ghé qua Phi Luật Tân được 10 lần. Anh đã đi Úc châu, đi Canada, đi Na Uy. Anh đã đi Hòa Lan đến thành phố Hilversum để tìm lại những kỷ niệm năm 1974 khi anh tu nghiệp ở đây, rồi đến thành phố Amsterdam. Anh cũng có dịp đi Pháp ghé qua Paris - Kinh đô Ánh sáng; đến được hai nơi hành hương nổi tiếng: Lourdes - nơi Đức Mẹ Maria hiện ra và Lisieux - quê hương của Thánh Nữ Teresa. Rồi anh có dịp đi Anh quốc, đi Ý, Thụy Sĩ... Đi đâu anh cũng cố gắng gặp lại các người bạn cũ và có dịp được quen biết thêm các bạn mới.

Anh đã sống một cuộc đời quý báu. Anh từng được vút lên trời cao và cũng đã ngã chúi xuống vực sâu. Từng bị gói lại trong bốn bức tường rồi đến lúc được vươn rộng ra vạn dặm. Rồi sau này sẽ tới muôn trùng nào? Anh cũng không biết nữa! Lắm lúc anh cũng thấy hơi ái ngại vì có cảm giác rằng mình nhận hết ơn phúc của các em trong nhà. Nhưng nghĩ lại chắc gì các em anh có thể chịu được những đau khổ mà anh đã phải gánh chịu?

Giờ đây anh đã lớn tuổi rồi, đã yếu rồi và chắc sẽ không thể đi lại nhiều như thế được nữa. Trong cuộc đời này từ đây anh sẽ khó còn được gặp lại những bạn bè, người thân quen ở nơi xa. Anh cũng có thể sẽ ra đi thật xa vào bất cứ giờ phút nào. Cho nên anh có lời muốn nhắn nhủ với Em, với mọi người...

Nếu không gặp lại ở thế gian

thì xin hẹn ước tìm nhau bên kia đời

Cũng thôi, phải vậy mà thôi

Đời ta thoảng đó một cơn gió thổi

Cám ơn mọi sự gửi đến nhau

Tạ ơn được nếm buồn vui với người

Biết ơn sâu hận khổ đau

để cho vị muối ngọt hơn ong mật.

Đã sống bảy chục năm

vẫn thấy còn trẻ thơ

tâm hồn ngu ngơ quá.

Sống nữa vài chục năm

có thấy được gì hơn

xin người thương xót người.

Nếu không gặp lại ở thế gian

thì xin cầu chúc bình an cho đời.

Hãy vui từng ngày còn nhau

Một hơi thở cũng là ơn cao vờ.

Ngàn năm xưa đã bắt đầu bước trên đường lữ thứ

Ngàn năm sau ta vẫn còn phiêu du theo tình cầu...

Cầu mong Em luôn được bình an.

[22] Ca từ trong ca khúc Ngày mai rồi mình cũng già.

[23] Ca từ trong ca khúc Thương người như thể thương thân.

ĐÔI DÒNG TIỂU SỬ VŨ THÀNH AN

Vũ Thành An sinh ngày 20-4-1943 tại Hải Hậu, Nam Định. Năm 1954 ông theo gia đình di cư vào Nam. Năm 1960, ông vào học trường Trung học Nguyễn Trãi, tại đây ông được học nhạc với nhạc sĩ Chung Quân - tác giả ca khúc Làng tôi. Năm 1963, Vũ Thành An thi đậu Tú tài toàn phần. Sau đó ông được linh mục Trần Đức Huynh, Giám đốc trường Trung học Hưng Đạo cho dạy lớp Đệ Thất, Đệ Lục để tiếp tục theo học Luật khoa Saigon.

Cuối năm 1963, Vũ Thành An vào làm phóng viên ở Đài phát thanh Saigon, ở đó ông gặp nhà thơ Nguyễn Đình Toàn. Năm 1965, ông viết Tình khúc thứ nhất, với lời thơ Nguyễn Đình Toàn và nổi tiếng ngay từ ca khúc đầu tay đó. Những năm tiếp theo, ông viết loạt Những bài không tên và được thính giả đón nhận nồng nhiệt.

Năm 1969, ông phát hành tập nhạc Những bài không tên. Từ đó, các tác phẩm của Vũ Thành An được yêu thích ở khắp miền Nam. Người ta có thể nghe tại gần như hầu hết các quán cà phê nhạc của Saigon và những thành phố lớn khác, cũng như trên các làn sóng phát thanh. Tên tuổi của Vũ Thành An cùng với Tình khúc thứ nhất, Em đến thăm anh đêm Ba Mươi, Lời tình buồn và Những bài không tên gắn liền với giới trẻ thời bấy giờ. Vũ Thành An cùng với Trịnh Công Sơn, Lê Uyên Phương, Từ Công Phụng, Ngô Thụy Miên tạo thành một lớp nhạc sĩ trẻ đầy tài năng.

Năm 1971, Vũ Thành An tốt nghiệp Luật khoa Saigon. Ông tiếp tục được biệt phái làm việc tại Đài Phát thanh Saigon cho đến năm 1975.

Năm 1981, ông bắt đầu sáng tác Thánh ca và Nhân bản ca. Năm 1991, Vũ Thành An rời Việt Nam và định cư tại Hoa Kỳ.

Năm 1996, nhạc sĩ Vũ Thành An tuyên bố chấm dứt viết tình ca và ghi danh học Chương trình Cao học Thần học. Năm 2002, ông được nhận chức Phó Tế Công giáo thuộc Tổng giáo phận Portland.

Năm 2004, ông thành lập Quỹ từ thiện Teresa (Teresa Charities, Inc - Hoa Kỳ) với tôn chỉ hành động là giúp đỡ những người nghèo, người già neo đơn qua các hoạt động cứu trợ và phát gạo. Năm 2012, Quỹ từ thiện Teresa do ông là Chủ tịch và đi đầu hành đã chính thức hoạt động tại Việt Nam (theo Giấy phép của Cục Ngoại vụ - Bộ Ngoại Giao số: 178/CNV-HĐ) cho đến nay.

Năm 2012, nhạc sĩ Vũ Thành An đã ký với Công ty TNHH MTV Phim Phương Nam hợp đồng độc quyền về việc khai thác, sử dụng các tác phẩm của ông tại Việt Nam và sử dụng tác quyền này cho hoạt động từ thiện của ông.

Hiện ông cư ngụ tại thành phố Portland, bang Oregon (Hoa Kỳ) hoạt động từ thiện, viết thánh vịnh và tiếp tục sáng tác Nhân bản ca.